

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

ORIZONTURI LUMINOASE

Cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român intră în istoria poporului nostru ca un eveniment de însemnătate deosebită. El a făcut bilanțul unei perioade de mari realizări, în decursul căreia socialismul a învins în patria noastră și a marcat începutul unei noi etape a dezvoltării țării — etapa desăvârșirii construcției socialiste.

Sub conducerea încercată a partidului, harnicul și talentatul nostru popor a învins rind pe rind greutățile și piedicile inerente unei opere de asemenea amploare și a obținut într-o perioadă istorică scurtă succese care au făcut ca țara noastră să devină de nerecunoscut. Au apărut sute de noi fabrici și uzine, noi orase moderne. Pe întinsele ogoare ale gospodăriilor agricole de stat și cooperatiste lucrează zeci de mii de tractoare și mașini agricole. Țara întreagă este un uriaș șantier al construcției economice și social-culturale.

Eroica noastră clasă muncitoare s-a dovedit a fi la înălțimea misiunii sale istorice, de conducătoare a tuturor oamenilor muncii în lupta pentru construirea societății socialiste; alianța muncitorească-fărănească s-a întărit continuu; statul democratic-popular își îndeplinește cu succes rolul de instrument principal al clasei muncitoare în făurirea noului orizont; poporul român, oamenii muncii de toate naționalitățile, muncesc umăr la umăr pentru prosperitatea și înflorirea patriei.

Victoriile obținute de poporul nostru în opera de construire a socialismului se datoresc faptului că el are în lupta sa o călăuză sigură — Partidul Muncitoresc Român, care-și exercită rolul conducător în toate domeniile vieții de stat, economice și social-culturale.

Congresul al III-lea a consacrat victoria socialismului în țara noastră și a adoptat directivele cu privire la planul de 6 ani și la schița programului economic pe 15 ani, deschizând perspective largi ale desăvârșirii construcției socialiste.

Obiectivul principal pe care partidul îl pune în fața poporului pentru această perioadă este dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, continuarea într-un ritm susținut a industrializării țării, acordându-se și pe viitor prioritate industriei grele cu pivotul ei, industria constructoare de mașini; terminarea colectivizării agriculturii; crearea unui belșug de produse în vederea ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Îndeplinirea prevederilor planului de 6 ani, prima etapă a programului de perspectivă va deschide în fața poporului noi orizonturi și mai luminoase desăvârșirea construcției socialiste și perspectiva trecerii treptate la construirea comunismului.

Am a uns astăzi pe culmea de pe care se văd perspectivele luminoase ale victoriei depline a socialismului, datorită faptului că avem un conducător încercat — partidul comunistilor, care pășeste neabătut pe calea luminată de învățătura marxist-leninistă — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în cuvântarea și-

nută la marele miting care a avut loc în Capitală cu prilejul încheierii lucrărilor Congresului. „Congresul a demonstrat cu o mare forță că în țara noastră partidul și poporul reprezintă un tot indestructibil unit; în această unitate stă chezașia faptului că hotărârile Congresului — acest grandios program de muncă și de luptă pentru progresul și prosperitatea țării noastre, pentru bunăstarea celor ce muncesc — vor fi îndeplinite cu succes”.

Lupta poporului român pentru dezvoltarea economiei sale naționale, pentru pace și socialism este o parte integrantă a eforturilor comune ale întregului lagăr socialist, ale întregii mișcări muncitorești internaționale. Țara noastră înalțează într-o indestructibilă unitate cu celelalte țări socialiste, bucurându-se de avantajele relațiilor de colaborare și într-ajutorare tovarășească și în mod deosebit de sprijinul internaționalist al Uniunii Sovietice.

Cuvântările rostite de reprezentanții partidelor frățesti care au asistat la lucrările Congresului au relevat marea forță a principiilor internaționalismului proletar, au subliniat profunda unitate și coeziune a mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

„Colaborarea noastră, colaborarea țărilor socialiste — a spus tovarășul N. S. Hrușciov — a devenit o mare forță care nu se teme de atacurile imperialiștilor. Oricât ar turba imperialiștii, ei nu sînt în stare să schimbe situația de fapt, cînd pe hărțile lumii țările ce construiesc socialismul și comunismul ocupă un loc trainic. Forța noastră constă în coeziunea popoarelor țărilor socialiste, în unitatea partidelor comuniste, unite sub mărețul steag al marxism-leninismului”.

O expresie strălucită a acestei unități constituie Comunicatul cu privire la întâlnirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care a avut loc la București. Subliniind că toate concluziile cuprinse în Declarația și în Manifestul Păcii adoptate de partidele comuniste și muncitorești la Moscova, în noiembrie 1957, sînt pe de-a întregul aplicabile și la situația actuală, participanții la consfătuire și-au confirmat fidelitatea față de principiile acestor documente, care reprezintă Carta mișcării comuniste și muncitorești internaționale, programul ei de luptă pentru pace, democrație și socialism.

Pentru oamenii muncii din țara noastră constituie un puternic izvor de încredere teza, fundamentată științific că în actualele condiții internaționale, cînd forțele păcii sînt mai puternice decît ale agresiunii, războiul mondial poate fi preîntîmpinat.

Insufleții de grandiosul program adoptat de Congresul al III-lea al P.M.R. oamenii muncii din patria noastră pășesc cu încredere înainte, hotărîți să-și consacre toate forțele măreței cauze a desăvârșirii construcției socialiste, întăririi păcii și colaborării internaționale.

Veac nou

Actrița Iulia Borisova, de la teatrul „Vahtangov”

În acest număr:

SCRISOARE DIN MOSCOVA

(pag. 3-a)

Tinerețea orașelor

de Radu Cosașu

(pag. 5-a)

DUBNA CETATEA ATOMULUI

de M. Poletti

(pag. 6-a)

PARADA MODEI SOVIETICE

de Constanța Manu

(pag. 10-a)

Anul XVI

1 iulie 1960

12 PAGINI, 1 LEU

26
(798)

Prețuirea prietenilor

De vorbă cu Florica Cordescu

Cititorii publicațiilor din țara noastră au luat cunoștință de succesul înregistrat la Moscova de expoziția pictoriței Florica Cordescu.

Am ținut să o vizităm și să o rugăm să ne comunique unele impresii cu care s-a înapoiat în țară.

— Ce ne puteți spune în legătură cu expoziția dumneavoastră?

— Ce poate spune un artist mai mult decât că este fericit și recunoscător celor mai calzi dintre vizitatorii pe care și-i poate dori un expozant? Nu cred să existe public mai entuziast decât publicul sovietic!

Dar asta nu e totul. Entuziasmul merge mână în mână cu exigența și, m-am bucurat nespus de mult că, concomitent cu prețuirea deosebită și pentru care sînt recunoscătoare unor maeștri ca Serghei Gherasimov, Martiros Sarian, Evgheni Kibrik și alții, am putut câștiga aprecierea nespus de călduroasă a muncitorilor, studenților, a oamenilor sovietici de toate categoriile.

— Expuneți pentru prima dată în U.R.S.S.?

— Da. Deși, stat un pic... înainte de-a fi înfățișată publicului moscovit, expoziția mea a fost vizitată, timp de mai bine de 2 luni, de către multe mii de cetățeni ai orașului Zagorsk. Trebuie să-ți spun că orașul Zagorsk este o străveche localitate culturală, actualmente sediul Uniunii artiștilor plastici din R.S.F.S.R.

— Ce ați expus?

— Ilustrațiile la romanul „Rădăcinile sînt amare” de Zaharia Stancu, la „Surusul Hiroșimei” de Eugen Ionesco și la „Ruslan și Ludmila” de Pușkin. Poate că emoțiile cele mai puternice mi le-au stîrnit ilustrațiile la minunatul poem al lui Pușkin. Sînt alții mari pictori care i-au ilustrat opera, încît îți dai seama că înocul meu era legitim. Cu atît mai mult m-a bucurat faptul că ilustrațiile mele nu m-au trîntit la examen. Nu mai puțin m-a încîntat faptul că aceste ilustrații au deschis discuții creatoare în rândurile tinerilor. Realismul socialist este metoda de creație care dă posibilitatea unor exprimări artistice multilaterale în permanență reînnoire și m-a bucurat să aflu că munca mea modestă e socotită ca o realizare demnă de a fi discutată.

Cuvintele frumoase spuse de cîțiva dintre cei mai importanți artiști plastici ai Uniunii Sovietice le socotesc ca atribuite nu mie personal, ci tuturor colegilor mei, care și-au pus de la început muna în slujba construirii socialismului.

— V-ați întîlnit cu colegi sovietici?

— Desigur. Și întîlnirile acestea îmi vor rămîne de neuitat. Discuțiile cu maeștrii ca Evgheni Kibrik, Martiros Sarian, Serghei Gherasimov, sculptorul Ambarțumian și alții au fost o încîntare. Ele mi-au fost de mare folos. Mi-am dat seama de posibilitățile nelimitate ale artiștilor sovietici care — căutînd forme cît mai variate de exprimare pe înțelesul și spre folosul poporului muncitor — resping tot ce e împotrură, simulacru de artă, naturalism.

— Ați urmărit, probabil, în presă seria de articole ale lui Ilya Ehrenburg despre educația

Ilustrație la „Rădăcinile sînt amare”.

sentimentelor și rolul artei în societatea contemporană...

— Da, și vizitînd Uniunea Sovietică m-am convins că Ehrenburg exprimă poziția majorității zdrobitoare a compatrioților lui. Dar mi-a fost dat să înlînesc o dragoste atît de adîncă pentru artă, pentru frumos, ca acolo. Toate muzeele și expozițiile sînt pline, oamenii vin să discute cu artistul, să-și spună părerile, să învețe. În Uniunea Sovietică, țara care a trimis primii sateliți în Cosmos, arta și știința se întregesc ca două noțiuni egale în frumusețe și însemnătate, contribuind deopotrivă la desăvîrșirea operei de modelare și cizelare a omului nou, omul societății comuniste.

— Cînd ați mai fost la Moscova?

— Acum 9 ani. De atunci, Moscova s-a dezvoltat enorm. Deși am stat prea puține zile pentru a putea vizita măcar o parte din această inimă a lumii, totuși am rămas profund impresionată și entuziasmată de zărilor elan constructiv pe care l-am simțit aruncîndu-mi ochii spre cerul strălucit de mii de noi clădiri și de siluetele gigantice ale macaralelor.

M-am înapoiat în țară, în ziua în care se inaugura noul aeroport gigantic de la Șeremetievo, un aeroport pe măsura aripilor mărețe ale Uniunii Sovietice.

I. C.

EVOCĂRI

Primul film sovietic în țara noastră

Nu-i ușor de stabilit care a fost cel dintîi film sovietic prezentat în România. În cursul cercetărilor mele de pildă, am aflat că în stagiunea 1927-1928 ar fi rulat în București un film sovietic intitulat „Tar și poet”, regizat fiind Garvin. Dar o evidență concretă nu există. Și lucrul e explicabil. În primul deceniu de la Revoluția din Octombrie — și încă mulți ani după aceea — România burghez-mosierescă făcea parte din faimosul „cordoa sanitar” care trebuia să izoleze U.R.S.S. de restul lumii.

În presa timpului, prin intermediul publicațiilor străine, apăreau totuși unele știri despre mișcarea culturală din U.R.S.S. Revista bucureșteană „Cinema”, cu data de 15 ianuarie 1926, sub titlul „Producțiunea filmelor în Rusia” anunță astfel că, cu prilejul celei de a 20-a aniversări a primei revoluții ruse (1905), s-au scos „filme care redau întîmplările din trecut și în care masele populare joacă rolurile principale, iar nu anume interpreți”. Era o inovație pe care revista a socotit că trebuie s-o releve.

Cu vreo doi ani mai tîrziu, la 15 octombrie 1927, altă revistă bucureșteană de specialitate, „Cine-film”, vorbea cu admirație despre „Academia de filme din Leningrad”, arătînd că în anul acela ea eliberase „licen-

țe” unui număr de: 57 artiști, 19 regizori, 8 tehnicieni și 11 arhiteci.

Dar să revenim la primul film sovietic prezentat în România. Bineînțeles, el n-a fost importat direct din U.R.S.S., ci — cum se va vedea — din Germania. Explicația e simplă: România n-avea atunci nici un fel de relații cu Țara Sovietelor.

În noianul de anunțuri despre tot soiul de filme „senzationale” produse în Occident, revista „Cinema”, în nr. 30 din 15 martie 1926, publica un anunț de o pagină întreagă, sub titlul: „O nouă celebritate a filmului”. În text se putea citi: „Ivan Moskwîn, cel mai ilustru tragedian rus și membru al Teatrului Artelor” din Moscova, a fost cîștigat pentru ecran, debutînd cu un succes nemaipomenit în analele cinematografice, în mult citita năvelă „Căpitanul de poștă” (Der Postmeister), a marelui romanțier Alexandr Pușkin, film care va face senzație și în România. Ivan Moskwîn, care are în această capodoperă una din cele mai grandioase creații, a entuziasmat întreaga presă mondială. Ivan Moskwîn este cel mai desăvîrșit geniu artistic al timpului. Ivan Moskwîn va deveni în curînd o personalitate populară în România.”

(După cum se vede, nu se spunea nici unde a fost realizat filmul, nu se arăta nici întreprinderea producătoare a filmului și nici cine-l aduce în România).

Toate acestea s-au putut totuși afla din același număr al revistei care, la rubrica „Ecouri și informațiuni”, publica o notă privitoare tot la filmul „Căpitanul de poștă”, cam cu același cuprins ea în anunțul de mai sus,

notă care, însă, începea astfel: „În timpul din urmă producția rusească de filme a deșteptat admirația tuturor cunoscătorilor. Rușii pun o artă deosebită și un adînc sentiment de realitate în creațiile lor, care emoționează mai mult decât orice producțiune cinematografică pe spectator”. După ce anunțea de rolul lui Moskwîn în film (comparîndu-l cu Jannings și cu Lon Chaney, mari vedete masculine ale vremii), nota arăta că „rolul luiice sale (a Căpitanului de poștă), a frumoasei Dunia, este redat cu măiestrie de cunoscuta artistă Malinovskaia” etc. și că „întregul ansamblu este o rară manifestație a geniului rusec”. Se mai arăta că, „Casa Phoebus-Phoenix Film” din Capitală (reprezentantă a casei germane cu același nume din Berlin n.n.) este prima casă care aduce un film rusec de asemenea importanță în România.”

Iar în nr. 34 (cu data de 15 mai 1926) a fost publicată o entuziastă cronică asupra filmului, care rușese la cinema Lipsani-Palace din București. Cronică avea această notă introductivă: „Căpitanul de poștă”, realizare de I. Moskwîn și Saliabuski, după o năvelă de Pușkin, cu Ivan Moskwîn, Malinovskaia și Tamarin. (Producție: Meșrabpon-Russ Moscova. Monopol Phoebus-Phoenix Film, București”).

Acesta pare să fie, așa dar, cel dintîi film sovietic prezentat în România.

S. Albu

● Un grup de soliști ai Teatrului Mare din Moscova întreprind un turneu de șase săptămîni în Olanda, Belgia și Anglia. Programul soliștilor sovietici, printre care se afla renumiții balerini N. Timofeeva, I. Tihomirnova, V. Levașev, G. Farmianț și a. va cuprinde fragmente din baletele „Lacul lebedelor”, „Spărgătorul de nuci”, „Șurale”, „Căluțul cocosat”, „Don Quijote” etc.

● Sute de titluri sînt publicate anual de Editura în limbi străine din Moscova. În cursul anului 1960 vor apărea peste 500 titluri noi în 24 de limbi, într-un tiraj global de 7 milioane exemplare. Evident, literatura ocupă primul loc. În colecția „Biblioteca literaturii sovietice” vor fi publicate cîteva din lucrările lui Maxim Gorki: „Mama”, în engleză și spaniolă, „Dușmanii” în limba hindu și „Universitățile mele” în limba telgu; „Petru I” de A. Tolstoi, în franceză și romanul științifico-fantastic „Aelita” al aceluiași autor în franceză și bengaleză, „Pădurea rusească” a lui Leonid Leonov în engleză, „Poemul pedagogic” al lui Makarenko în arabă etc.

● În colecția „Nuvela sovietică” vor apărea lucrări de S. Aini, B. Lavreniev, Iuri Naghibin, K. Paustovski și a.

● Timp de două săptămîni, la Londra a fost deschisă expoziția a cărții sovietice. Expoziția a însemnat o enciclopedie originală despre Uniunea Sovietică. Standurile ei au cuprins aproximativ 3.500 de cărți, peste 200 de periodice și 150 de ilustrații de cărți executate de mari maeștri ai graficii sovietice ca Favorski, Kuzrinksi, Cearușin și a. Cartea de impresii a expoziției abundă în aprecieri elogioase: „Între-adevăr, e o expoziție splendidă. Dacă aș cunoaște limba rusă!” „Expoziția mi-a trezit dorința de a vizita Rusia”. „E o expoziție excepțională care oglindește înaltul nivel cultural al Uniunii Sovietice. Trăiască pacea!”

● La Paris s-a deschis o expoziție de desene ale lui Serghei Eisenstein. Expoziția cuprinde peste 300 de lucrări, printre care un loc de seamă îl ocupă schițele pentru turnarea unor filme și desenele făcute în timpul călătoriilor prin Franța, S.U.A., Mexic.

● Presa franceză apreciază elogios talentul de desenator al lui Eisenstein

● Posturile de televiziune franceze au transmis piesa lui Gogol „Jucătorii de cărți”, în traducerea lui André Barsacq, directorul teatrului „L'Atelier”. Regizorul Marcel Bluwal, care în 1956 a pus în scenă piesa „Revizorul”, lucrează și el la montarea „Jucătorilor de cărți”. Regizorul a declarat unui corespondent al ziarului „L'Humanité” că nu se gîndește să transforme eroii piesei în personaje grotesci, în genul eroilor comediei italiene, ci să oglindească comicul profund, greu de exprimat, al acestei piese, în care comicul se împletește cu tragicul.

● Charles Percy Snow — socotit unul dintre cei mai mari scriitori contemporani englezi — care vizitează Uniunea Sovietică împreună cu soția sa Pamela Hansford Johnson, a declarat unui reporter de la „Literaturnaia gazeta”: „Am citit operele lui Șolohov, Panova, Fedin, Simonov, Polevoi, Leonov, Panfiorov, Paustovski și mulți alții. După părerea mea cele mai bune trăsături ale literaturii dv. sînt exprimate mai cu seamă în creația lui Șolohov, Fedin, Kataev și Leonov. Consider că mulți scriitori occidentali ar fi putut să învețe de la ei, încă acum 20 de ani, arta de a vedea și zugrăvi lumea. Am o foarte mare admirație și simpatie pentru opera lui Șolohov, pe care îl socotesc unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii”

Pianistul american Van Cliburn, care concertează în U.R.S.S., mulțumind ovațiilor spectatorilor.

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Ghica, 5 telefon 19.03.10.

ABONAMENTE: pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni, 20 lei; pe un an 40 lei.

Statistică și realitate

Inițial, întrecerea dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite a fost analizată de către specialiștii în problemele economice, mai ales sub aspectul ritmurilor dezvoltării. Economisții calculau ritmul dezvoltării diferitelor sectoare industriale din cele două țări pentru a stabili data cînd Uniunea Sovietică va ajunge și va întrece S.U.A. la producția de oțel, fontă, petrol, cărbuni, mașini etc., pe cap de locuitor. Același lucru se întâmpla și atunci cînd se avea în vedere creșterea nivelului de trai.

Dar iată că, în perspectiva timpului, au apărut noi factori, la fel de semnificativi, în aprecierea întrecerii dintre cele două țări. Acum, nu numai în Uniunea Sovietică, dar și în Statele Unite se aud tot mai des păreri despre superioritatea de sistem a socialismului. Așa, de pildă, în concluzia sa la culegerea de rapoarte ale experților către Congresul Statelor Unite, intitulată: „Analiză comparativă a economiei S.U.A. și U.R.S.S.”, economistul american W. Rostow scrie: „Principalul pericol îl reprezintă pentru noi nu proporțiile economiei sovietice și nici ritmul ei de dezvoltare, ci repartiția concretă a resurselor sovietice”. Cu alte cuvinte, economistul în chestiune recunoaște superioritatea metodei socialiste de folosire a avuției sociale.

Intr-adevăr, aceasta este una din pirghile cele mai puternice de dezvoltare a economiei sovietice, o trăsătură calitativ distinctă a socialismului în comparație cu capitalismul. Ea influențează în egală măsură afectarea mijloacelor materiale necesare lărgirii producției și utilizarea rațională a resurselor pentru creșterea continuă a bunăstării populației.

De aici o constatare, sprijinită pe demonstrația categorică a cifrelor, privitoare la caracterul rațional al folosirii resurselor materiale în Uniunea Sovietică, în comparație cu Statele Unite. Să luăm de pildă un sector atât de important cum este producția de oțel. Caracterul parazitărilor al economiei S.U.A. se vedește nu numai în folosirea incompletă a capacităților de producție, ci și în risipirea producției în direcții cu totul lătrălnice. Astfel, peste o pătrime din producția de oțel a S.U.A. este deturnată de la lărgirea capitalului fix. Asemenea aspecte, care indică tarele sistemului capitalist, se întindesc și în alte sectoare de bază ale producției. Folosirea termocentralelor în U.R.S.S. este de circa 6.000 ore pe an, în timp ce în S.U.A. ele sînt utilizate, în medie, numai 5.000 ore pe an.

În sectorul căilor ferate din S.U.A. asistăm la același fenomen. După calculele unor economiști americani, unificarea căilor ferate din Statele

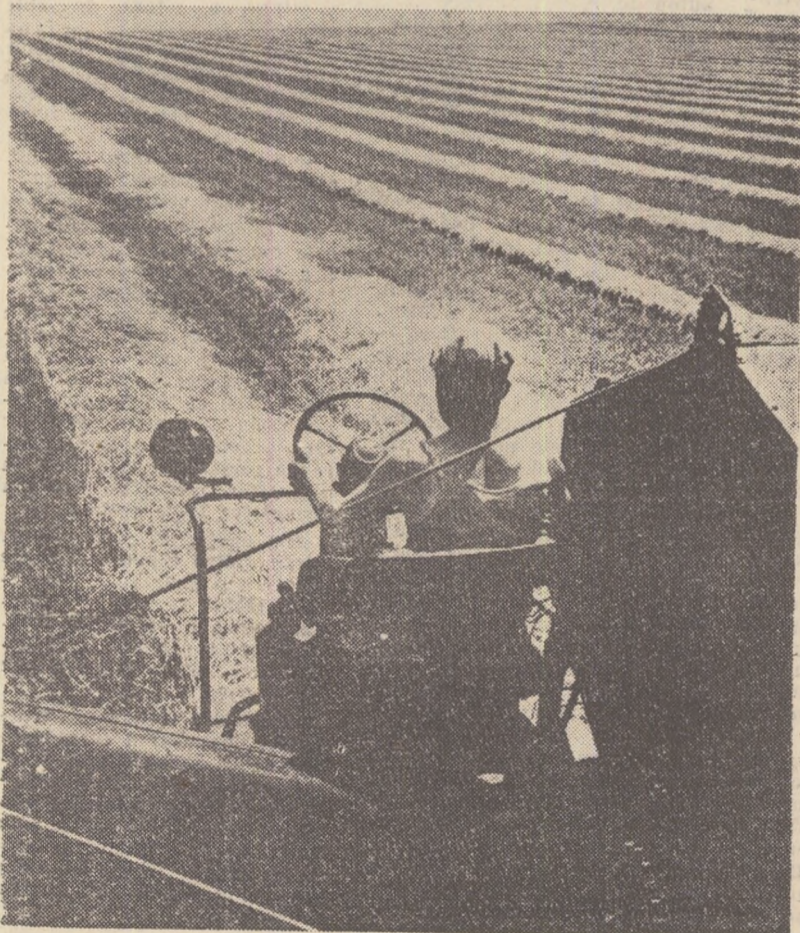
Unite în câteva rețele mari ar avea ca rezultat reducerea necesarului de vagoane cu circa 500.000. Existența a numeroase companii de cale ferată în S.U.A. este sursa unei mari risipe de material rulant, cu consecințe evidente negative asupra economiei naționale.

Un exemplu deosebit de grăitor al influenței pe care relațiile de producție îl exercită asupra utilizării mijloacelor tehnice, îl oferă agricultura celor două țări. Agricultura S.U.A. folosește un tractor la circa 30 hectare de teren arabil. Cifra e mult sub nivelul normal de încercare a unui tractor și dacă ar fi să se orienteze după ea, Uniunea Sovietică, pentru a atinge același nivel de mecanizare a lucrărilor agricole, ar avea nevoie de 6-7 milioane tractoare. Dar marea producție agricolă socialistă își va dovedi superioritatea și sub acest aspect, realizînd același nivel de mecanizare cu un număr de tractoare de 2-2,5 ori mai mic decît în S.U.A.

În sfîrșit, nu putem încheia această sumară trecere în revistă a modalităților de manifestare a superiorității sistemului socialist asupra celui capitalist, fără să amintim de nivelul de trai. Se știe că Statele Unite, ca și celelalte țări capitaliste, sînt dominate, în această direcție, de puternice contraste. În 1957, un număr de 27,6 milioane de americani au realizat un venit mediu anual de 508 dolari, de 3 ori mai puțin decît cel mai modest nivel de trai, în vreme ce 500.000 de americani din păturile de sus au realizat un venit mediu anual de 25.000 de dolari. De aceea, cifrele medii, privitoare la consumul pe cap de locuitor în S.U.A., sînt cu totul false și ascund realități dureroase. Chiar după datele unei statistici americane, cheltuielile pentru consumul personal în familiile de muncitori și funcționari erau în 1958 de 1.300 dolari, în vreme ce pentru întreaga populație a S.U.A. ele erau, în medie, de 1.670 dolari pe cap de locuitor. Prin urmare, nivelul consumului maselor muncitoare era cu 1/4 mai scăzut decît nivelul general pe cap de locuitor.

Din cele spuse pînă acum rezultă că nu se poate face o comparație mecanică între orînduirea socialistă și cea capitalistă, pentru că în spațiile indicatorilor statistici egali se ascund raporturi sociale cu totul diferite. De aceea, chiar și în condițiile indicilor egali, sistemul socialist se dovedește superior celui capitalist atît în ceea ce privește economia, cît și în ceea ce privește nivelul de trai al populației.

Aneta Onulescu

În partea sudică a Uniunii Sovietice a început secerișul

Rajendra Prasad, președintele Indiei, vizitează Uniunea Sovietică. În clișeu: Leonid Brejnev, președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S., întîmpinîndu-l pe înălțul oaspete pe aeroportul Vnukovo.

In oricare anotimp al anului, Moscova este vizitată de numeroși oaspeți oficiali. Iată-l pe cel mai de seamă oaspeț din ultima săptămîna: o delegație cubană în frunte cu directorul Institutului național pentru reforma agrară, Jimenez; iar de luni, președintele Indiei, dr. Prasad.

Oaspeți de seamă

După ce Anastas Mikolai a inaugurat, la începutul acestui an, o expoziție sovietică la Havana, iar Uniunea Sovietică a acordat tînărului guvern revoluționar cuban un credit de o sută de milioane de dolari, relațiile comerciale între Cuba și Uniunea Sovietică s-au dezvoltat în ritm rapid. În anul 1960, Cuba va livra Uniunii Sovietice un milion de tone de zahăr și va importa din Uniunea Sovietică o cantitate de petrol suficientă pentru a acoperi un sfert din necesitățile țării. Uniunea Sovietică va ajuta la construirea a diferite fabrici și la electrificarea Cubei, aplicînd aceleași principii de ajutor necondiționat și comerț în condiții reciproce avantajoase care l-au adus de mult nenumărați prieteni în alte țări mai slab dezvoltate.

În S.U.A., însă, evoluția aceasta a lucrurilor a provocat o vizibilă supărare. Intrucît metoda de a pune la respect cu forța statele sudamericane care se eliberează, ca în cazul Guatemalei, nu mai este aplicabilă astăzi decît cu mari riscuri, monopolurile americane au început să recurgă la presiuni economice pentru a constrînge Cuba să capituleze. În urma încheierii acordului comercial dintre Cuba și Uniunea Sovietică, această manevră poate fi considerată ca eșuată.

În aceste condiții, știerea că Nikita Hrușciov va vizita Havana iar Fidel Castro va fi oaspetele Kremlinului a provocat derul în vest. S.U.A., care consideră în mod tipic imperialist America de Sud ca un domeniu propriu, în care nu se poate întîmpla decît ceea ce permite Washingtonul, au constatat deodată că nu numai în Asia și Africa, ci chiar la ușa lor, popoarele fac comerț așa cum li se pare favorabil. Monopolistii tre-

mură acum de frică ca nu care cumva exemplul cuban să se extindă în America de Sud. Dar zarva pe care o fac nu poate decît să dovedească cît de fătarnică este vorbăria lor despre dreptul popoarelor la autodeterminare. Cîlca de multimilionari de pe plajele Floridei, cărele niciodată nu l-a trecut prin cap că la cîșiva zece de kilometri un popor se zbate într-o jalnică sărăcie, vede în vizita lui Hrușciov în Cuba o amenințare pentru băile lor marne și se com-

pînă acum o jumătate de milion tone de fontă, 100.000 tone de oțel și 600.000 tone de cocs, care aprovizionează pînă acum 900 de întreprinderi industriale.

Cea mai interesantă profesie

Dacă cineva ml-ar cere să-l fac o listă a celor mai interesante profesii din Uniunea Sovietică, fără să stau pe gînduri aș pune în frunte pe geologi.

Ultima veste: în pușul Kizil-Kum, în sudul Kazahstanului, a fost descoperit sub un strat foarte gros de nisip un „munte de fier” care conține nu mai puțin de 330 milioane tone de minereu de calitate superioară. Pușin mai înainte a fost descoperit în Tadjiikistan un zăcămint asemănător, în care minereul poate fi exploatat la suprafață. La începutul acestei săptămîni, detunătura unei explozii a vestit cetățenilor din Kursk începerea exploatarei la suprafață a unei secțiuni de minereu de fier din Anomalia magnetică de la Kursk. Anomalia de la Kursk își are istoria ei. Zăcămintele de fier de aici sînt cunoscute de 150 de ani. Acum un sfert de secol s-a făcut prima galerie de exploatare, dar ea a fost apoi inundată de apă. Războiul a întrerupt lucrările. În anul 1953 între Bielgorod și Kursk a fost prospectat un zăcămint uriaș. Astăzi se știe precis că în zona Anomaliei magnetice de la Kursk se află miliarde de tone de minereu — cel mai mare zăcămint de fier din lume.

La sfîrșul anului trecut, a început exploatarea la suprafață a primei secțiuni, iar acum a celei de-a doua. Minereu de fier la suprafață: aceasta reprezintă desigur un mare avantaj, în special atunci cînd, așa cum e cazul aici, minereul conține două treimi fier. Din acest zăcămint la suprafață pot fi extrase 500 milioane tone de minereu. Alte 10 miliarde de minereu mai „sărac” vor fi exploatate ulterior.

Între timp, cuptoarele înalte de la Tula au și înghițit primele o mie de tone de fier.

G. Leuschner

SCRISOARE
DIN
MOSCOVA

portă ca și cum la Miami apa mării ar putea fi „contaminată de comunism”.

Aici, la Moscova, această larmă nici nu este luată în seamă. În schimb, produce satisfacție faptul că vizitele reciproce ale celor doi oameni de stat vor apropia cele două popoare, după cum e salutat și vizita președintelui Indiei în U.R.S.S. De la eliberarea Indiei, cu toată deosebirea dintre sistemele economice, între Moscova și New Delhi n-a existat nici o chestiune litigioasă. Cele două popoare întrețin cele mai bune relații de prietenie.

Cu toată rezerva Indiei, și acolo cauzele eșuarilor conferinței la nivel înalt n-au fost apreciate altfel decît pe malurile Moscovei. În timpul vizitei președintelui dr. Prasad în U.R.S.S., presa indiană a făcut cunoscut că oțelăriile de la Bhilai au produs

Conducerea științifică a agriculturii

Măreața operă de construcție desfășurată a comunismului implică un șir întreg de măsuri pentru utilizarea rațională a imenselor bogății naturale de care dispune Uniunea Sovietică, la o scară necunoscută pînă acum în dezvoltarea civilizației. Printre aceste măsuri se numără și recomandările recente consfătuirii unionale a specialiștilor din agricultură privitoare la fundamentarea științifică a unui sistem de conducere a agriculturii, pentru dezvoltarea continuă a forțelor de producție din acest sector. Aceasta este o acțiune care se întreprinde pentru prima dată în istoria gândirii agronomice și ea a devenit posibilă și necesară numai în condițiile social-economice generate de orinduirea socialistă.

Despre ce este vorba? Se știe că opera de construire desfășurată a comunismului presupune un belșug de produse în vederea atingerii celui mai înalt nivel de trai din lume. Agricultură este un domeniu vast și de importanță vitală pentru producția bunurilor materiale. În ultimii ani, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a acordat o mare atenție dezvoltării multilaterale a forțelor de producție în agricultură, pentru utilizarea deplină a rezervelor de care dispun colhozurile și sovhozurile. În vederea realizării acestor obiective au fost luate un șir de măsuri concrete, cu rezultate deosebit de favorabile pentru avîntul agriculturii. Ca urmare, suprafața arabilă a Uniunii Sovietice a crescut de la 157 la 196 milioane de hectare. Șeptelul de vite cornute mari din colhozuri și sovhozuri a crescut cu 52 la sută; Uniunea Sovietică are la dispoziție acum cantități mult sporite de cereale, carne, lapte, legume etc.

Recenta consfătuire a specialiștilor din agricultură a fost consacrată dezvoltării succeselor de pînă acum, prin elaborarea și introducerea în producția agricolă a unui sistem fundamentat din punct de vedere științific. Sistemul are la bază un complex de măsuri științifice, menit să ducă la sporirea producției agricole cu cheltuieli minime de muncă și mijloace materiale pe unitate de suprafață.

Sistemul preconizat pentru conducerea agriculturii are în vedere specializarea producției agricole în funcție de condițiile specifice și de cerințele economiei naționale; măsuri menite să ducă la sporirea producției agricole, cum ar fi introducerea asolamentelor raționale, folosirea semințelor de soi, a îngrășămintelor, insectofungicidelor; folosirea celui mai potrivit sistem de mașini pentru diferitele culturi și forme de creștere a vitelor; introducerea pe scară largă a metodelor înaintate de organizare a muncii și de conducere a unităților agricole.

În fața lucrătorilor din agricultură stă sarcina importantă de a folosi în mod creator recomandările privind conducerea științifică a agriculturii, elaborînd pe baza lor sisteme adaptate la condițiile concrete din fiecare regiune, raion și, mai ales, din fiecare colhoz și sovhoz. Introducerea lor în practică reprezintă chezașa avîntului continuu al agriculturii sovietice.

La elaborarea unui sistem rațional în agricultură, una din principalele sarcini o reprezintă sporirea pe toate căile a producției de cereale, de culturi tehnice, precum și ridicarea continuă a producției de furaje, mai ales, pe baza măririi suprafețelor cultivate cu porumb.

Totodată, problemele privind creșterea animalelor își păstrează întreaga importanță. Participanții la consfătuire au adresat un apel tuturor specialiștilor pentru sporirea efectivelor, creșterea producției pe cap de animal, pentru crearea unor rase noi, cu randament mai ridicat.

Traducerea în viață a celor prevăzute în sistemul rațional de conducere a agriculturii nu este posibilă fără folosirea pe scară din ce în ce mai largă a mașinilor moderne, menite să ușureze munca oamenilor și s-o facă mai productivă.

Numărul tractoarelor, combinelor și diferitelor mașini folosite în agricultura Uniunii Sovietice crește de la an la an. Ca o dovadă grăitoare a uriașei importanțe ce se acordă în U.R.S.S. problemelor de mecanizare a agriculturii servește hotărîrea din mai a.c. a C.C. al P.C.U.S. și a Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. privind sporirea numărului tractoarelor și mașinilor agricole ce vor fi fabricate în perioada septenaliului: tractoare cu 370.000 mai mult, combine de cereale cu 140.000, combine pentru recoltat culturi pentru siloz — cu 34.000 mai mult decât prevăd cifrele inițiale ale planului septenal.

Dat fiind caracterul planificat al economiei sovietice și mărirea colhozurilor și sovhozurilor, în Uniunea Sovietică se poate efectua un volum mai mare de lucrări, cu un număr mai mic de tractoare decît în S.U.A. Aceasta va permite ca Uniunea Sovietică să ajungă la urma S.U.A. în ceea ce privește producția agricolă, cu o cheltuielă de muncă și mijloace materiale mai mică.

Pentru ca mașinile să fie folosite cît mai eficient și să corespundă cît mai bine condițiilor de lucru, sistema de mașini elaborată în Uniunea Sovietică a fost diferențiată pe zone. Ea va fi aplicată la mecanizarea complexă a lucrărilor ce privesc circa 100 culturi agricole, precum și la mecanizarea complexă a proceselor de producție din toate ramurile creșterii animalelor.

În îndeplinirea tuturor sarcinilor arătate, un rol important îl revine și pe mai departe științei. Știința sovietică, legată prin mil de fire de practica construirii comunismului, și-a câștigat merite deosebite în avîntul agriculturii. Printr-o hotărîre recentă a Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic, producerea de semințe de soiuri superioare este concentrată în institutele de cercetări științifice și în stațiunile experimentale ale acestora. În felul acesta, forurile științifice competente sînt direct răspunzătoare de producția semințelor de soiuri superioare în țară.

În cadrul lucrărilor consfătuirii de la Kremlin, un loc important l-au ocupat problemele privind îmbunătățirea continuă a conducerii agriculturii. O atenție deosebită a fost acordată principalelor verigi ale producției — brigăzile, fermele, atelierelor — acolo unde se produc direct bunurile materiale. În cadrul consfătuirii s-a subliniat necesitatea ca ele să fie conduse de specialiști cu calificare superioară — ingineri agronomi, zootehniști, mecanizatori — realizîndu-se astfel o îndrumare competentă a agriculturii, la nivelul cerințelor actuale.

Nu putem încheia această relatare fără a arăta că la consfătuire s-a subliniat apariția unor forme noi în dezvoltarea agriculturii, care merită cea mai mare atenție. În colhozuri și sovhozuri apar inovatori de seamă, care nu numai că aplică în practică cuceririle științei, dar stimulează la rîndul lor dezvoltarea științei prin rezultatele muncii lor.

ing. Mariana Ioniță

Mașinutele sputnicilor și a rachetei cosmice sovietice atrag mulți de vizitatori.

Expoziția sovietică

Simbolul progresului tehnic contemporan

În zilele noastre, noțiunea de progres tehnic este indisolubilă legată de realizările remarcabile obținute de Uniunea Sovietică în această direcție.

Iată de ce, Expoziția sovietică din pavilionul Parcului de cultură și odihnă „I. V. Stalin” atrage un număr atât de mare de vizitatori, dornici să cunoască, nemijlocit, stadiul actual al industriei și agriculturii sovietice, unde sînt larg aplicate cuceririle științifice și tehnice contemporane. Sînt reprezentate aici numeroase ramuri principale de producție și fiecare expонат este, în felul său, un indiciu al progresului general realizat de către oamenii sovietici pe drumul construirii comunismului.

Expoziția cuprinde circa 6.000 de exponate: utilaje, mașini-unelte, produse din domeniile industriei electrotehnice, radiotehnicii, televiziunii, electronicii, industriei mijloacelor de transport, industriei constructoare de utilaj agricol, industriei chimice, industriei de aparatură medicală, industriei bunurilor de consum, agriculturii etc.

În mijlocul pavilionului central, două standuri atrag, cu deosebire, atenția vizitatorilor. Unul cuprinde o linie automată de tipul cel mai modern, compusă din două strunguri revolver construite de uzina constructoare de mașini „Maxim Gorki” din Kiev. Aceste strunguri, dotate cu dispozitive de comandă electronică, prelucurează, după un program stabilit, diferite piese, începînd de la bare metalice de 40 mm diametru, executînd automat o gamă variată de operații ca tăiere, strunjire, filetare etc. Gradul înalt de automatizare face posibil ca un singur om să supravegheze funcționarea a 10 strunguri de acest tip, materialul de prelucrat fixîndu-se automat, iar avansul fiind acționat hidraulic. Tot în acest stand se află și un strung automat cu 6 axe, care efectuează întregul proces de prelucrare a unei piese în 35—40 minute, o freză universală, una din ultimele noutăți din domeniul mașinilor-unelte, mașini de frezat cu coordonate și mașini de rectificat filet, care asigură o precizie de execuție a pieselor mergînd

pînă la numai cîțiva microni (1 micron = 1/1000 dintr-un milimetru).

Cel de al doilea stand din mijlocul pavilionului central cuprinde machetele sateliților artificiali lansați de U.R.S.S. și a ultimei trepte a rachetei cosmice, lansate la 2 ianuarie 1959, care a devenit prima planetă artificială a sistemului nostru solar.

Ocolînd sala, prima mașină care își solicită atenția este un semidrom automat, pentru montaj taloane la anvelope pentru roțile de automobil. Drept caracteristică principală a acestei mașini vom cita faptul că ea poate monta astfel de taloane la 5 anvelope pe oră, cuprinse într-o gamă de dimensiuni foarte largi, de la 7,5/20 — 210/20.

Alături, mașini textile moderne pentru tors lînă și filat constituie elementele principale ale unei linii tehnologice automate.

Printre aparatele optice, care formează un stand separat, poate fi admirat aparatul automat KA 2 și instalația rapidă de fotografiere O.F.R., capabilă să realizeze între 25.000 și 25 milioane de fotografii pe secundă. Aparatele sînt folosite la studierea fenomenelor fizice excepțional de rapide (explozii, arderi rapide etc.).

Se remarcă, de asemenea, instalația de filmare, observare directă și fotografiere — M.K.U.A., cu ajutorul căreia se pot face observații mărite de 3600 de ori sau fotografii și filme care măresc de 900 de ori obiectele prinse în focarul aparatului.

Alături de aparatele optice pot fi văzute două mici instalații electronice de modelat sisteme de reglare automată, descrise de ecuații diferențiale neliniare, din care una fără țămpi, folosind exclusiv semiconductori (primul tip de acest fel în lume).

Vizitatorii găsesc expuse 15 tipuri diferite de televizoare și 12 tipuri de radio. Dintre acestea, vom remarca televizoarele TEMP 7, cu ecran de 370—450 mm, cu 12 canale și care, datorită unghiului mare de înclinație — 110° — a tubului catodic, au dimensiuni sensibile mai mici decît alte tipuri de televizoare cu ecran mai mic.

Printre numeroasele aparate de măsură, control și re-

glare, semnalăm manometrele capabile să înregistreze presiuni pînă la 4.000 atmosfere. Prospectul ne informează că s-au construit manometre de măsurat 10.000 atmosfere, cu o eroare care nu depășește 1/2 atmosferă. Am citat acest exemplu deoarece, pînă în prezent, nu erau cunoscute manometre de mare presiune care să atîngă asemenea precizie.

Un loc însemnat în cadrul expoziției, pe un platou special amenajat în afara pavilionului central, îl ocupă realizările industriei constructoare de mașini. Limuzina CEAIKA, produsă de uzina de automobile din Gorki și distinsă cu marele Premiu al Expoziției Internaționale din 1958 de la Bruxelles, are 7 locuri și o viteză de 160 km./h., iar limuzina ZIL 111, construită de fabrica de automobile „Lihaciov” din Moscova are un motor de 220 c.p. și atinge o viteză de 180 km./h.

Cele 2 elicoptere așezate pe o platformă specială de decolare, de numai 2.500 m², se numără desigur printre punctele de atracție ale expoziției. Ele evoluează zilnic, efectuînd și zboruri de agrement pentru vizitatori.

În afară de mașinile agricole cunoscute, se poate vedea aici o mașină universală pentru viticultură care, suspendată pe un tractor, este capabilă să efectueze 13 operații diferite ca: îngroparea și dezgroparea viei, afinatul pămîntului cu introducerea simultană a îngrășămintelor etc., precum și o semănătoare de cartofi prevăzută cu un dispozitiv special de fixare a distanțelor între culturi.

Am enumerat, pînă acum, cîteva dintre exponatele care ne oferă o imagine a progresului tehnic realizat în Uniunea Sovietică. Expoziția reflectă acest progres în totalitatea exponatelor prezentate vizitatorilor.

Standurile expoziției marchează dezvoltarea furtunoasă a forțelor de producție în epoca construirii comunismului. În Uniunea Sovietică știința și tehnica își găsesc un larg cîmp de aplicații în producția tuturor bunurilor din care se alcătuiesc bunăstarea și civilizația.

prof. univ. A. Pirvu

TINERETE ORAȘELOR

Ca și stelele pe firmament, orașele pe pământ fac parte din constelații. Ca și copacii marilor păduri seculare, orașele comunică prin rădăcini lungi, adânci, neînchipt de adânci. Vladivostok și Moscova sînt la distanță de 9.172 de kilometri de cale ferată, dar ele respiră împreună. Berlinul Republicii Democratice Germane respiră odată cu Vladivostokul cînd cuprindem lumea socialismului, lumea dintre Elba și Pacific. Magnitogorskul e steaua polară a constelației orașelor noi, sovietice, apărute pe pământ după Marea Revoluție din Octombrie. În Magnitogorsk, — orașul care împlinește zilele acestea 30 de ani de existență — totul e sovietic, născut din materia sovietică. Tot ce e sovietic a comunicat — ca în vasele comunicante — cu Magnitka, diminiutul blind al colosului industrial. Un scriitor sovietic, Kazakevici, a văzut sputnikul trecînd deasupra orașului l-a observat cu ochiul liber alunecînd din spre nord-vest spre sud-est și pierzîndu-se, ca o stea limpede, sub fumul multicolor al uzinei. El a scris că fără Magnitka, n-ar fi existat sputnicul, așa cum nu pot exista culmile fără temelii. La Irkutsk la Bratsk, pe cele mai moderne șantiere ale comunismului, în 1960 oamenii își aduc aminte de anii construcției Magnitogorskului clădesc cele mai puternice hidrocentrale ale lumii. Magnitogorsk e în constelația cu Bratsk, cu Irkutsk. Fără Magnitka n-ar fi existat nici sputnicul și nici hidrocentrala de la Bratsk. N-ar fi existat nici dezvoltarea impetuasă a Vladivostokului sovietic. O rădăcină, comparabilă ca plasticitate cu marea cale ferată siberiană, cea mai mare magistrală de cale ferată a lumii, leagă punctul ei terminus Vladivostokul de orașul din Urali. Cînd în 1920, apăruseră acolo, pe locurile fostei stații Sredne-Uralsk, fundațiile colosului și primele barăci ale constructorilor, portul la ocean abia intrase în cea de a doua sa jumătate de secol, trăind extrem de intens luptele împotriva contracrevoluției interne și externe. Punct strategic important, Vladivostokul a trecut de cîteva ori din mîinile „roșilor” în mîinile „albilor” — pînă cînd Puterea Sovietică, în numele căreia a acționat aici cunoscutul bolșevic Serghei Lazo, a triumfat deplin: la 15 noiembrie 1922 — la 62 de ani de cînd echipajul cargobotului rus „Manciu” întemeiasc portul, pe ma-

lul golfului Cornul de aur — Vladivostok, metropolă a Orientului Îndepărtat, s-a unit cu R.S.F.S.R. Lenin a fost cît se poate de bucuros auzînd vestea. După care, la puțină vreme, Magnitogorskul s-a înălțat într-un ritm supraomenesc, uimind lumea. Înfrinși în intervenția lor tilhărească, dușmanii Uniunii Sovietice trecuseră la ironie. „Rușii trebuie deabia să învețe să folosească aparatul de ras, iar ei vor să construiască furnale”, declară Smith, unul din consultanții americani angajați la construcția uzinei. Făceau ironii și tărăgăneau proiectele pentru Magnitogorsk, contractate cînsit de Puterea Sovietică cu firmele americane. Dar Magnitka a apărut atît de rapid, atît de real, atît de apăsător, încît specialiștii americani și-au scos pălăriile. Magnitka a apărut a început să producă — și la Vladivostok, influențînd deci pînă la Pacific, viața sovietică a căpătat un

ritm trepidant, ritmul orașelor sovietice. În 1950, în al 90-lea an deci existau la Vladivostok 200 de întreprinderi mari, unele de importanță unională. Peste 56 de școli, institute, facultăți de construcții navale, mecanică, electrotehnică pedagogie, piscicultură, o filarmonică, un teatru de dramă etc., etc., în timp ce Magnitogorskul, uriașul, a dăuga forței sale vulcanice — în afară de zeci de mii de metri pătrați de suprafață locativă — un laminor gigantic, o nouă fabrică de aglomerare a mineurelului, încă o secție cocschimică. Puternice, senine, — orașele sovietice respiră liniștite, în comunicații unele cu altele ca și stelele, ca și copacii, anunțînd lumii virstele lor înțelepte; aniversările Vladivostokului secular, ale Magnitkăi aproape de semicentenar sînt replici profunde, de mare frumusețe pașnică — date tuturor chemărilor la război rece.

Radu Cosașu

Recent, la teatrul „Vahtangov” a fost pusă în scenă piesa „În ceasul al doisprezecelea”, de Alexei Arbutov. Actorul I. Liubimov în rolul lui Ivan Ulbisev.

De 2.500 de ani...

Cele ce armează s-au petrecut în timpul Festivalului mondial al tineretului de la Moscova. Piața din fața hotelului unde fusese cazată delegația tineretului irakian zămisia ca un stup de albine. La un moment dat, din delegație s-a desprins un mic grup care s-a îndreptat profund emoționat spre tinerii și tînerele sovietice.

În felul acesta, asirienii din Irak au făcut cunoștință cu compatrioții lor din U.R.S.S. și au văzut cu proprii lor ochi unicul ansamblu asirian de cîntece și dansuri din lume.

Se știe că, poporul asirian și-a pierdut suveranitatea acum 2.500 de ani. De atunci, pribegînd din țară în țară, asirienii au devenit niște dezmoșteniți ai soartei în multe state din Orient. În timpul primului război mondial, o parte însemnată din asirienii s-a stabilit pe teritoriul fostului imperiu rus, în special în Transcaucazia. În prezent, la Tbilisi, capitala R.S.S. Gruzine, locuiesc aproape 10 mii de asirieni. Printre ei se află ingineri, medici, lăcă-

tuși, zugravi, artiști, muzicieni. Numeroși asirieni lucrează la calea ferată. La Casa de cultură a feroviarilor din Tbilisi a luat naștere un colectiv artistic național.

Ansamblul asirian primește scrisori de pretutindeni. Li scriu studenții din Moscova și Leningrad, muncitorii din Ioanovo și Suia, colhoznicii din satele armenesi în care lucrează asirieni. Compozitorul asirian William Daniel din Teheran a trimis ansamblului partiturile cîntecelor sale.

„Cîntecele noastre naționale le ascultăm numai la nunți. Am dori foarte mult să veniți la noi” — le scriu prietenii.

„O să venim neapărat! — le răspunde Anghelina Mihailovna Grigolia — conducătoarea artistică a ansamblului. — O să vă aducem „Poemul despre Tbilisi”, pe care l-a compus în limba asiriană profesorul David Ivan. Vă vom cânta „Viteazul în piele de tigru”, vom cânta multe cîntece asiriene noi, și vom dansa dansuri asiriene”.

Gara orașului Vladivostok, care își sărbătorește centenarul.

Artiștii de la „Vahtangov”

Acest sfîrșit de staglune este dominat de un eveniment așteptat cu mare interes alți de spectatori, cît și de oamenii de teatru: turneul Teatrului Academic de Stat „Evgheeni Vahtangov” din Moscova.

Am văzut pînă acum — așa cum a intrat în formularea noastră, a actorilor și regizorilor — „M.H.A.T.”-ul, „Malit” „Mossovietul”, am aplaudat arta acestor admirabile colective teatrale care au lăsat impresii de neuitat și au îmbogățit experiența oamenilor noștri de teatru.

Acum vine „Vahtangov”, teatru care poartă numele unuia dintre cei mai străluciți elevi ai lui Stanislavski. Marele Stanislavski a rămas în istoria teatrului nu numai prin creațiile sale regizorale și metoda științifică ce stă la baza teatrului realist-socialist, ci și prin marile regizori și actori pe care l-a format. Evgheeni Vahtangov a fost, fără îndoială, unul dintre cei mai străluciți continuatori ai lui Stanislavski. Sub îndrumarea lui s-au format actori și regizori care fac falma scenei sovietice, ca Ruben Simonov, conducătorul artistic al teatrului „Vahtangov”, Iuri Zavadzki, T. Mansurova, M. Kedrov, B. Zahava și mulți alții.

Pentru acela dintre noi care au avut norocul să vadă teatrul „Vahtangov” acasă la el, în Uniunea Sovietică, impresiile lăuate de spectacolele vizionate dețin un loc de primă importanță. N-am să uit niciodată strălucitul spectacol gorkian „Egor Buliclov și alții” în regia lui Zahava, cu marele Lukianov în rolul principal. Scena finală, mi s-a întipărit puternic în minte. Jos, în încăperea cufundată în penumbră, Egor Buliclov se stinge, simbolizînd lumea veche, roasă de cancerul social, sortită pieirii, în timp ce sus, la etaj, fiica lui, Șura, deschide larg fereastra prin care năvălește cîntecul înflăcărat al mulțimii și vîntul proaspăt care-l flutură pîrul.

A fost unul din spectacolele cele mai frumoase pe care le-am văzut în viața mea. Din păcate, n-am văzut „Idiotul” lui Dostolevski și „Mult zgomot pentru nimic” de Shakes-

peare, despre care colegii mei mi-au vorbit cu entuziasm.

Acum, în urmă, au ajuns la noi ecourile despre strălucitul spectacol cu piesa lui Alexei Arbutov „Poveste din Irkutsk”. Apoi am cunoscut piesa din lectură și din spectacolul care a constituit succesul actualului stagluni a Teatrului Național. Poemul acesta dramatic, închinat eroismului de fiecare zi al oamenilor simpli ne-a cucerit. Este deci lesne de înțeles interesul cu care așteptăm să vedem creația, atît de apreciată de publicul sovietic, a colectivului teatrului „Vahtangov”

Distribuția cuprinde artiști de frunte ai Teatrului Academic „Vahtangov”. Vom avea prilejul, de asemenea, să vedem un mîunchi de actori tineri, care poartă mai departe făclia marilor lor dascăli. Cu unii dintre ei spectatori noștri au putut face cunoștință din film. Nefelicita Nastasia Filippovna, eroina filmului „Idiotul”, în interpretarea Iuliei Borisova a rămas aproape de sufletul nostru. În „Poveste din Irkutsk”, Borisova va interpreta pe Valka, un personaj diametral opus Nastasiei Filippovna.

Pe Nikolai Grițenko îl cunosc din filmele „Neamul Jurbinilor”, „Soarta Marinei Vlasenko” și acum, în urmă, din trilogia „Calvarul” în care a interpretat rolul ofițerului Roșcin.

Cu spectacolele „Vahtangovului” se încheie activitatea teatrală din această staglune. Vacanța care va începe după aceea va sedimenta impresiile noastre. Staglunea viitoare o vom începe cu o experiență îmbogățită, așa cum s-a întîmplat de fiecare dată după turneele teatrelor sovietice.

Rîndurile acestea vor vedea lumina tiparului chiar în ziua sosirii apreciatului colectiv teatral moscovit. După un vechi obicei românesc, le spun din toată inima colegilor sovietici: „Bine ați venit!”

Alexandru Finți
maestru emerit al artei

DUBNA

cetatea atomului

O dimineață cenușie și furtunoasă de mai, în care ploaia ce se cerne din sitele cerului pare că nu mai vrea să cenească. Trenul electric de Luxemburg aleargă grăbit spre Chevreuse.

După Palaiseau, nu mai rămân în compartiment decît funcționarii, tehnicienii sau cercetătorii Laboratorului de fizică nucleară de la Orsay. În răstimpuri, interlocuția mea opleacă ușor capul. Își salută cunoscuții.

Mă gîndesc că trăim într-un secol ciudat. În această Ille de France atît de blindă, omul a ales unul din cele mai fermecătoare peisaje pentru a smulge naturii, una din ultimele ei taine. În mijlocul vegetației acesteia bogate, care a adăpostit iubirea lui Rodolphe și Mimi Pinson, în camerele de vid ale cimpurilor magnetice sint accelerate particulele elementare.

Orsay, Saclay... Val de Chevreuse, Moûlin... localități cu denumiri amețitoare, ca un vers de Nerval, voi nu mai însemnat astăzi doar, verdele paradis al dragostelor copilărești! În spatele zidurilor de beton mezonii bombardează neutronii, pentru gloria științei atomice franceze.

UN „ATOMGRAD” BUCOLIC

Jeanne Laberrigie, doctor în științe, fiica unui savant hidrolog și eleva lui Frédéric Joliot Curie, este o tînără cu înfățișare simplă și sprintenă de sportivă.

Nu, nu-i nicidecum insensibilă la farmecele ținutului în mijlocul căruia lucrează.

— Dar nici Dubna, ne arată, nu-i lipsită de farmec. Cînd în urmă cu vreo doisprezece ani, Uniunea Sovietică a anunțat că monopolul atomic al Statelor Unite a fost desființat, ziaristi occidentali și-au imaginat laboratoarele sovietice ca pe o cetate a științei învăluite în mister, pe care au botezat-o Atomgrad.

Odată însă vîlurile războiului rece înlăturate, oamenii și-au dat seama că Atomgradul nu-i decît Dubna.

Dubna e numele unui afluent al Volgăi, care curge la nord de Moscova. Iar Dubna-orășul, e mărginit la răsărit de riu, la miază-noapte de fluviu, la apus de canalul Moscova-Volga și, jur-impjur, de marea pădure rusească.

Jeanne Laberrigie a trăit și a lucrat la Dubna timp de șapte luni.

„În mai 1956, Irène Joliot a obținut ca douăzeci de fizicieni francezi să viziteze Uniunea Sovietică. Delegația a plecat. Apoi, în luna octombrie a aceluiași an, Georges Lochac a beneficiat primul de un stagiu în U.R.S.S.

Joliot Curie a cerut și pentru mine permisiunea de a lucra la Dubna. A trebuit, însă, să aștept luni întregi. Pe atunci, schimburile între state nu numai că nu erau prea numeroase dar, cele mai adeseori, unilaterale: practic vorbind, sovieticii nu erau invitați la noi.

În fine, am obținut permisiunea de a petrece patru luni la Dubna. În realitate, însă, am petrecut șapte luni. Și nu singură, ci împreună cu fiica mea Ana, care pe atunci avea cinci ani și jumătate.

Și iată-ne, instalate la hotel. Bineînțeles, cea mai mare parte a timpului ne-o petrechem, eu în laborator, dînsa la grădiniță.

UN LABORATOR CU UȘILE DESCHISE

Și acum, să vă explic ce-i Dubna. Institutul internațional de cercetări nucleare de la Dubna a luat ființă acum patru ani. La activitatea Institutului participă savanți din douăsprezece țări, din U.R.S.S. și țările de democrație populară, dar pot participa și alții, cu condiția acceptării statutului. Cu alte cuvinte, activitatea științifică ce se desfășoară la Dubna nu

este ținută secretă, Institutul întreținînd strînse legături cu institutele similare din străinătate, îndeosebi cu Centrul european de cercetări nucleare (CERN) de la Geneva.

Activitatea Institutului este îndrumată de un consiliu științific, în cadrul căruia fiecare țară participantă este reprezentată de trei persoane. Un comitet de conducere, în care fiecare parte este reprezentată de un nu ror egal de membri, girează și administrează Institutul. În clipa de față, centrul de la Dubna e condus de academicianul sovietic Blohințev.

Institutul dispune de cinci laboratoare (energii înalte, probleme nucleare, fizică teoretică, reacții nucleare și fizica neutronilor), de un sincrofazon care, înainte de construirea celui aparținînd CERN era socotit cel mai puternic din lume (10 miliarde electroni-volți), de un sincrociclotron de 680 milioane electroni-volți, de un al doilea ciclotron și de un reactor de impulsie. Personalul Institutului numără 2.500 de persoane, din care două treimi sint sovietici, iar orașul are 14.000 de locuitori. Cercetătorii sovietici sint permanenți, iar străinii fac stagii de aproximativ doi ani.

La Dubna lucrează și opt academicieni sovietici, dintre care unii cu renume mondial. Printre ei academicienii Blohințev, Bogoliubov și Veksler. Am avut de asemenea cîntea de a lucra alături de Bruno Pontecorvo.

Aci, sint necesare cîteva explicații. Desigur, cititorii își mai amintesc senzația produsă acum zece ani, în urma hotărîrii luate de acest savant atomist cu renume mondial de a trăi și munci în Uniunea Sovietică.

Profesorul Blohințev, directorul Institutului de la Dubna și Jeanne Laberrigie

Fost elev al lui Frédéric Joliot Curie, Pontecorvo a lucrat în timpul celui de al doilea război mondial la Centrul de cercetări științifice din Canada, iar în anii de după război la Centrul britanic de la Harvell. Intrucit vroia însă, să lucreze numai în interesul păcii, în 1950 a emigrat în Uniunea Sovietică.

Astăzi, Pontecorvo este un om de știință unanim prețuit, membru al Academiei de Științe a U.R.S.S.

PE URMELE MEZONILOR

„Cu asemenea colegi și instalații atît de puternice, nu-i de mirare că mi-am putut desăvîrși cercetările într-un termen atît de scurt. Activitatea mea s-a dovedit utilă mai ales atunci cînd am creat pe lângă cosmotronul „Saturn”, de la Saclay, un grup de cercetare a „particulelor ciudate”. Veți întreba, fără îndoială, despre ce-i vorba. Ei bine, iată: ocupîndu-mă de studierea structurii materiei, căutam să urmăresc absorbția unor particule elementare, mezonii π^+ , în nucleele de carbon. În acest scop am folosit așa numita metodă a camerelor cu bule. Principiul e dealtfel destul de simplu: dacă luăm un lichid, propanul de exemplu, și-l menținem în condiții de presiune și temperatură pînă cînd e străbătut, cu o oarecare viteză, de un flux de particule încărcate, lichidul începe să așeze asupra fluxului de particule. În acest caz se formează bule, fenomenul devine vizibil, iar dira particulelor poate fi fotografiată. Dar pentru asta aveam nevoie de un accelerator de particule cu o putere de cel puțin 300 milioane electroni-volți. În perioada aceea, la Saclay nu dispuneam încă de un astfel de accelerator, CERN nu exista încă, așa că am plecat la Dubna.

Perioada petrecută la acest centru atomic a fost una din cele mai pasionante din viața mea de cercetător. La Dubna nu studiezi, ci te consacri în întregime muncii de cercetare pură și dezinteresată, ca să mă exprim așa, deoarece descoperirile ce se fac pot să nu aibă o întrebuințare practică imediată. Trăiești într-o atmosferă entuziastă de muncă. Am participat, săptămînal, la seminarii, în cadrul cărora erau discutate proiectele. Am asistat, de pildă, la o ședință foarte însuflețită a Cosiliului științific, care a durat o zi întreagă. Însuflețită, dat fiind că cei mai tineri pretindeau, cu hotărîre, mijloacele de lucru care li se păreau necesare. Înainte de a trece la redactarea lucrării mele despre „absorbția mezonilor π^+ în nucleele de carbon prin metoda camerelor cu bule”, am expus-o într-un seminar. E o metodă de lucru foarte utilă, dar care presupune ca în specialitatea ta să nu fii unicul cercetător.

VIAȚA LA DUBNA

Socotesc că amabilitatea și prietenia de care am fost înconjurată la Dubna se datoresc, în bună parte, împrejurării că am fost recomandată de el, de Joliot Curie. La asta se mai adăuga avantajul pe care mi-l conferea cunoașterea limbii ruse, prezența fetiței mele și... faptul că eram femeie. Vă miră? Dar lucrul era oarecum firesc, dat fiind că eram singura cercetătoare din laborator. Printre soțiile colegilor mei se aflau multe învățătoare, profesoare, doctorițe, care-și exercitau ocupațiile lor chiar la fața locului. Asta nu vrea să-nsemne, desigur, că în Uniunea Sovietică nu există femei care să se dedice cercetării științifice.

Soția savantului Blohințev, de pildă, conducea o școală serală. Pentru că, vă imaginați probabil și singur, la Dubna dispuneam de toate instituțiile sovietice clasice: club, Casă de cultură pe ecranul căreia era proiectat în fiecare seară un nou film, ba chiar și o școală de muzică!

Remarcabil și original om profesorul Blohințev: pictor amator, entuziast adept al exercițiilor yoga, excursionist pasionat. De altfel și Pontecorvo e un sportiv pasionat: joacă tenis și este mijloc în echipa locală de fotbal. Colegii ruse sovietici, deși în majoritatea lor proveneau din familiile muncitorilor sau țărani aveau o solidă cultură generală. Nespus de prietenoși, îndrăgeau mult Franta: în timpul primii luni de ședere la Dubna a trebuit să țin nu mai puțin de douăsprezece conferințe despre țara mea! Multă stimă arată cercetătorii de la Dubna și pentru confratii americani specialiști în fizica marilor energii, deși nivelul științific de la Dubna nu se află de fel mai prejos.

Și acum, un cuvînt despre acordul privind schimburile în domeniul atomic, recent încheiat între guvernele francez și sovietic. Practic vorbind, pare destul de modest, deoarece nu prevede perioade de stagiu decît pentru cîțiva cercetători, în „grupe” de una pînă la două persoane.

M. Poletti

Divizia pleacă pe fronturile septenalului

Orașelul militar Osipovici, s'uat la sud-est de Minsk, este înconjurat de un gard verde înalt. În ultimele zile, cu toată vremea ploioasă, s-au auzit de acolo acorduri de fanfară, pas energie de marș. Efectivul Diviziei a 5-a de tancuri grele Korsun, decorată cu Steagul Roșu, se pregătea pentru trecerea în rezervă. În conformitate cu legea adoptată la cea de a IV-a sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la noua și considerabila reducere a Forțelor noastre Armate, această divizie s-a desființat.

Și iată că a venit și ultima noapte pe care o petreceau ostașii în orașelul militar. O noapte liniștită, blindă, cum sint nopțile albe ale Nordului. Osteniți de ocupațiile de peste zi, soldații s-au culcat. Dar nimeni nu putea dormi. Cu ochii deschiși, fiecare se gîndea la ale lui. Primul s-a sculat plutonierul Nikolai Diacenko. Apropîindu-se de ferăstrău, a scrutat multă vreme întunericul, străduindu-se să deslușească lumina rare ale orașelului, frunzișul copacilor, clădirile cazărnilor înveșinate. Oriicum, îi era drag orașul acesta în care și-a petrecut atîta ani!

S-au sculat și ceilalți. Pe nesimțite s-a înfiripat o discuție.

— Ce-o să fie cu noi? — a întrebat unul din colțul dormitorului.

— Bine, ce să fie? — i-au răspuns mai mulți într-un glas. — Or să se ridice dintre noi și brigadierii, și maiștrii și inginerii și eroii Muncii Socialiste. Poate căreva să ajungă chiar și academician. Toate drumurile ne sint deschise. Poți merge unde te trage inima, poți să lucrezi unde vrei.

Cei mai mulți vor merge însă în Siberia.

Peste o sută de oameni au căpătat foi de drum consomoliste pentru școala de mecanizatori din Irțiș, pentru combinatul metalurgic din Siberia apuseană.

Liniștitul orașel Osipovici, înconjurat de un briu de păduri beloruse, a atras azi atenția presii mondiale. Cincizeci de corespondenți ai unor ziare și agenții telegrafice străine au venit aici cu autobuzele. Ei știu că aici, la Osipovici, în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, partizanii s-au bătut pe viață și pe moarte cu dușmanul cotropitor. Dar nu știu încă nimic despre istoria diviziei, despre drumul ei de luptă. De aceea se grăbesc cu toții spre cortul ridicat în piață, unde la cererea corespondentului ziarului „New York Herald Tribune”, Lamberto Thomas, are loc o conferință de presă. Colonelul Ibrahim Aisin, șeful secției politice a diviziei, abia prididește să răspundă la întrebările cu care îl asaltează corespondenții.

— Este o divizie de luptă? — întreabă unul dintre ei. Prin ce s-a distins?

— Militarii diviziei noastre au eliberat mii de sate și orașe de sub ocupația hitleristă. Alături de alte unități ale Armatei Sovietice, divizia a alungat dușmanul din munții Caucazului de nord, de pe cîmpiile Ucrainei și Moldovei Sovietice, s-a luptat cu hitleristi în România, Ungaria, Iugoslavia, Austria...

În anii războiului, divizia a nimicit și a făcut prizonieri peste 40.000 de soldați și ofițeri hitleristi, a capturat numeroase trofee. Mulți soldați, sergenți și ofițeri ai diviziei au fost decorați cu ordine și medalii, iar opt dintre cei mai viteji au că-

pătat înaltul titlu de Erou al Uniunii Sovietice.

În timp ce în cort se desfășura conferința de presă, în piață se alinau detașamei Ostașii se pregăteau să-și ia rămas bu la steagul diviziei. Vîntul flutura purpurie. Din juinea Caucazului pînă Alpii Austriei, ostașii au străbătut 41.000 de kilometri, purtînd drapelul în frunte.

Colonelul Ivan Veliciko rostește o cuvîntare. Adresîndu-se militarilor debilizati, el le reamîntește de cuvîntul Nikita Sergheevici Hrușciov: „La noi nevoie pretutindeni — și în Kazahstan în Siberia, și în Altai — de mîini puternice și de inimi fierbinți”.

Se dă apoi citire ordinului de prindere a drapelului diviziei către Muzeul Central al Armatei Sovietice, unde se păstrează lăvele militare ale poporului nostru.

A sosit clipa despărțirii. Primii s'au despărțit de drapelul diviziei, alții de drapelul regiunii. Sergentul major Guri Rennev și cotenentul Oleg Zvezdin. Scoțîndu-și pielea ei sărută pinza drapelului și s'au întors în front.

Apoi urmează marșul de adio. Prin fața drapelului soldații aruncă timă privire spre pinza purpurie ca amîntește de datoria lor ostășească. Această scurtă privire se citește hol lor de a fi la fel de destoinici și pe fronturile septenalului. Militarii sovietici mobilizați, care se pregătesc să se ere muncii pașnice, trec pe lângă ei pe care sint scrise cu litere mari cu jurămîntului ostășesc: „Sint oriînd ca la chemarea Guvernului sovietic

Atențiune,

START!

Alexandrovici Zaharov = președintele comisiei de stat și adjunctul sectorului de lucrări științifice al Direcției centrale a serviciului hidrometeorologic de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

— Prima lansare este și cea mai grea — ne-a prevenit Leonid Alexandrovici pe noi, gazetarii. — Lăsați-i pe oameni să lucreze! Întrebările — la timpul lor.

— Atențiune! — se auzi din nou o voce la megafon. Pină la lansarea rachetei meteorologice a mai rămas o oră...

★

In cabina ziaristilor a apărut căpitanul navei.

— Viktor Nikitovici — I se adresă Anatoli Juravlev, constructorul navei, te rog, spune-le d-ta cite ceva despre navă. Mie nu mi-e la îndemână să vorbesc.

— Am navigat pe multe vase în Oceanul Pacific — ne-a spus el — și pot afirma că nava aceasta o să ne fie un tovarăș de nădejde pe orice timp, pentru că este bine adaptată navigației maritime și este înzestrată cu aparate de navigație de prima clasă.

— Atențiune! Pină la lansarea rachetei meteorologice au mai rămas 30 de minute. Se interzice accesul persoanelor străine pe teugă și suprastructura navei! Cit de mult aș fi dorit să fiu acolo, să asist în deaproape la operațiile de lansare!

Cabina noastră se află la tribord. Era timpul să închidem hublourile.

Dar căpitanul ne-a înțeles...

— Leșiți la pupa — ne propuse el. Acolo aveți voie să stați și o să vedeți cum își ia zborul racheta!

Peste un minut ne aflam la pupa.

In aceste ultime clipe înainte de lansare, n-am scos nici un cuvânt. Ascultam tăcuti comenzi și așteptam. In cele din urmă am auzit explozia mult așteptată. Corpul lung al rachetei apărură pe după cașul navei și se avintă spre înaltul cerului. Prova rămase învăluită în fum...

Trecuse o oră. Toate operațiile de lansare a rachetei meteorologice fuseseră executate. Se dăduse și semnalul de „înțetare”. L-am felicitat pe Gheorghii Ivanovici Golîșev, directorul Observatorului aerologic central, pentru reușita primei lansări.

Gheorghii Ivanovici, un entuziast al noilor metode de cercetare a straturilor superioare ale atmosferei, a condus operațiile de lansare a rachetei meteorologice de pe bordul navei Diesel-electrice „Obi”, lângă țărutul Antarctidei și a verificat instalația de lansare a rachetei meteorologice de pe bordul navei „A. I. Voeikov”, din Oceanul Pacific. Sub îndrumarea acestui om uscățiv, în oparență posac, dar în realitate foarte comunicativ, grupul de aerologi sovietici a deschis drumuri noi în știința despre natură.

Ora 17,30. Megafonul anunță pregătirile pentru o nouă lansare.

— Zău când am fost primit în rândurile Partidului Comunist, — răspunde sergentul fără să stea la gânduri.

— Ce credeți despre America? — se interesează reprezentantul agenției „Associated Press”, care stă de vorbă cu un grup de soldați.

— Respectăm poporul muncitor american, citim cu plăcere cărțile lui Jack London și Ernest Hemingway. Dar îi disprețuim pe indivizii de teapa spionului Powers...

După masa festivă, ostașii au pornit cântând pe străzile orașului. Mîinile lor nu mai jîn armele. Mii de oameni s-au adunat ca să-i petreacă. Plutură batistele, o ploaie de flori se abate asupra celor ce pleacă.

In oraș are loc un miting. In numele demobilizaților ia cuvîntul sergentul Hukolenko. El îi asigură pe cei prezenți că gloria militară a d'vizeii va fi păstrată și sporită în faptele de muncă ale foștilor ostași, a căror vigilență și capacitate de a apăra patria nu vor slăbi niciodată.

La gară s-au strîns aproape toți locuitorii orașului. Răsună ultima comandă:

— Imbarcarea în vagoane!

Trenul pare o grădînă, într-alt e de împodobit cu flori. Sirena locomotivei fluieră ascuțit și primul eșalon se îndreaptă spre răsărit.

In lupta noastră pentru pace a mai fost făcut un pas: ca și multe alte unități ale Armatei Sovietice, Divizia a 5-a nu va mai figura de acum înainte în efectivele armatei, iar cei care au slujit în rândurile ei s-au îndreptat spre fronturile septenaleului,

S. Borzenko

Reportaj de pe o platformă de lansare a rachetelor meteorologice

Împreună cu Golîșev am intrat în depozitul de rachete, aflat sub teuga navei. Pe o masă specială, se monta capul rachetei, în care se află aparatura științifică. Aparatele sînt verificate pentru ultima oară.

Toate operațiile erau îndeplinite cu rapiditate și cu precizie. Mîinile lucrătorilor erau într-o permanentă mișcare, iar chipurile lor erau concentrate.

Racheta a fost, în sfîrșit, montată. Corpul ei prelung alunecă printr-o deschizătură pătrată, spre teugă.

Leșim pe punte.

Pină la lansare mai rămăseseră 30 de minute. Racheta se afla pe punte și aparatura științifică din corpul ei prinde viață, emițînd semnalele caracteristice.

Racheta a fost fixată pe instalația de lansare... Mai sînt 15 minute pină la lansare.

In camera de comandă, telemetrul Vitali Kojin controlează încă o dată funcționarea aparatelor științifice.

De la fereastra timonei, vedem cum instalația de lansare își schimbă poziția de la orizontală la verticală. Acum acul rachetei e îndreptat spre albastrul cerului, care mai ascunde multe taine oamenilor.

Intră în funcțiune serviciul unic al timpului. In camera de comandă se află un cronometru mare. Prin simpla apăsare pe butonul „lansare”, cronometrul calculează timpul unic pentru toate aparatele care controlează zborul rachetei și recepționează semnalele emise de pe bordul ei — semnale privitoare la temperatura aerului, la schimbarea presiunii și multe altele.

— Atențiune! Pină la lansare a mai rămas un minut!... Treizeci de secunde!... Cincisprezece secunde!...

Telemetriștii au și început să înregistreze pe bandă de magnetofon semnalele transmise de pe bordul rachetei...

— Cinci secunde... Două... Una... Lansare!...

Răsună din nou același zgomot și din

nou un vertej de foc se avintă spre înălțimi.

Discul imens al radiolocatorului se deplasează spre zenit. Incepînd din această clipă racheta e urmărită pe toată durata zborului. Dorim să cunoaștem înălțimea la care se află.

— La peste 70 de kilometri — ne răspunde inginerul Boris Rojdestvenski. Cîrînd o să atingă înălțimea maximă, capul rachetei se va desprinde și va începe să coboare, după ce în prealabil se va deschide o parașută, pentru a mări durata de planare a aparatelor în straturile superioare ale atmosferei. Coborînd lin, capul rachetei va transmite necontenit informații științifice, după care va cădea în mare.

Marea era calmă.

— Imi aduc aminte de lansările efectuate în Oceanul Pacific — ne spune Gheorghii Ivanovici Golîșev. Vîntul sufla cu o viteză de 20 de metri pe secundă. Valurile săltau nava ca pe o coajă de nucă. Tangaj, rului. Nu era de loc ușor să alegi momentul lansării. Cu toate acestea, racheta a fost expedită cu precizie la zenit.

Navigăm cu viteză accelerată pe urmele rachetei. După cea de a patra lansare, cercetătorii prezenți pe vas hotărîseră să pescuiască capul rachetei. Erau dornici să știe cum au suportat aparatele zborul în straturile superioare ale atmosferei.

Nava își taie drum pe oglinda a'bastră a mării.

Zărim, prin binoclu, capul rachetei și cupola roz a parașutei. Apoi le percepem cu ochiul liber.

...Se insera. Ultima lansare fusese stabilită pentru ora 23. La megafon răsună din nou apelul cunoscut:

— Atențiune! Peste o oră și jumătate va fi lansată o nouă rachetă meteorologică. Este interzis accesul persoanelor străine pe teugă și suprastructură!...

K. Raspevin

...Și ei vor construi combinatul metalurgic din Siberia apuseană...

— Patria mea — Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste...

Steagul a fost dus, acordurile orchestrei au sîns. Ziaristii străini și oaspeții stau vorbă cu soldații. Tăcane aparatele de ograflat, foșnesc filele carnetelor de înmări.

— Ați fost în străinătate? — îl întreabă corespondentul străin pe plutonierul Icenko, admirîndu-i ordinele prinse de la militară.

— De multe ori...

— Ca turist?

— Nu. Am eliberat Europa, — răspunde plutonierul în zimbetele aprobatoare ale arășilor lui.

Ziaristii străini vor să știe ce vor face oșii demobilizați. Li se răspunde că au și sînt două brigăzi complexe, conduse specialiștii Vladimir Hukolenko și Ivan Illov. Brigăzile sînt alcătuite din șoferi, mecanici, lăcătuși, care și-au exprimat dorința de a pleca să desțelenească pămînturi. Ziaristii notează și alte amănunte: colonelul în rezervă Alexei Meșkov rămîne aici, la Osipovici, unde va construi mîri; că maiorul Serghei Postnikov va pleca la Kalinin, ca învățător într-o școală pentru tineri; că locotenentul major Ivan Irenski va pleca la Lenîngrad, spre a-și termina studiile.

Ce evenimente petrecute aici, în oraș, vi s-au întipărit în memorie pentru viața? — îl întreabă Michel Tatu, corespondentul ziarului francez „Le Monde”, pe sergentul major Vasili Gavri-

Cristalul cu o mie de întrebuințări

Dacă am încerca să înșirăm toate felurile de cristale existente în natură, de la cele de zăpadă pînă la uriașii munți de magnetită cristalină, din care se obține fontă și oțel ne-ar trebui multe sute de file. Din pricina complexității ei, lumea cristalelor care ne înconjoară este încă puțin cunoscută, iar savanții se străduiesc necontenit să-i dezvăluie tainele.

Ne vom opri numai asupra unui singur fel de cristal, cristalul de cuarț, care posedă o serie de însușiri excepționale. Una din ele este piezo-electricitatea.

În anul 1880, fizicienii Pierre și Jacques Curie au descoperit că atunci cînd comprimăm sau dilatăm cristale de cuarț, acestea se electrizează. Fenomenul a fost denumit piezo-electricitate, iar cuarțul care se electrizează, cuarț piezo-electric.

Această calitate a determinat întrebuințarea cristalelor de cuarț în cele mai variate domenii.

Cristalele vorbesc...

Cristalele piezo-electrice sînt folosite, în primul rînd, în radiotehnică. Se fabrică plăci din cuarț piezo-electric care, vibrînd într-un cîmp electric alternativ, execută între cîteva mii și cîteva milioane de oscilații pe secundă. Frecvența oscilației este constantă și tocmai această însușire o apreciază cel mai mult radiotehnicianii, căci ea îngăduie stabilizarea posturilor de emisie și recepție.

Plăcile piezo-electrice sînt extrem de sensibile la presiuni, atît la cele obișnuite cît și la presiunile enorme, de cîteva zeci de tone pe centimetru pătrat. De aceea, cristalele de cuarț sînt întrebuințate la măsurarea presiunilor din motoarele cu combustie internă, din mașinile cu aburi, precum și a tensiunilor ce se manifestă în mașinile-unelte.

Medicii măsoară cu cristale piezo-electrice presiunea singelui, iar naturaliștii presiunea sucurilor care circulă în vasele plantelor.

Faptul că înregistrarea variațiilor de presiune cu ajutorul cuarțului se face cu mare precizie și viteză, ne îngăduie să măsurăm presiunea din interiorul unei țevi de tun în momentul ieșirii proiectilului sau presiunea dintr-o cameră de ardere a unui motor cu explozie.

Și cele mai slabe sunete sînt captate de acest cristal-minune. Se pot asculta bătăile inimii, zgomotele auxiliare ale unui motor de automobil, zgomotele „suspecte” ale unor piese de avion, ceea ce asigură prevenirea accidentelor.

Cristalele piezo-electrice sînt larg folosite la înregistrarea și reproducerea sunetelor, căci o placă din aceste cristale, instalată într-un microfon, transformă vibrațiile acustice în vibrații electrice. Iată de ce se spune că placa piezo-electrică „cîntă” sau „vorbește”, ceea ce poate fi verificat la orice pick-up.

Deosebit de interesant este faptul că nu numai cuarțul, ci și alte cristale au proprietăți piezo-electrice. Zahărul, sarea și încă multe alte cristale au asemenea proprietăți.

Se fabrică și cristale piezo-electrice artificiale, întrebuințate mai ales ca filtre în telefonie fără fir, deoarece permit mai multe convorbiri simultane.

Savanții sovietici A. Subnikov și A. Sein au descoperit, cu ani în urmă, un procedeu de a fabrica texturi (ansambluri) piezo-

electrice — niște pachete formate din boabe de cristale, așezate paralel și orientate în aceeași direcție. Întregul pachet dobindește astfel proprietățile unui cristal piezo-electric natural. În plus, texturile pot fi confecționate în diferite forme și dimensiuni, în timp ce cristalele naturale au mărimi și forme limitate.

Savantul sovietic B. Vul a creat de curînd un material, denumit ceramică piezo-electrică, care poate fi turnat în cele mai variate forme, pînă la dimensiuni considerabile. Noul material și-a găsit o largă întrebuințare în tehnică.

Cristalele aud...

Cu ajutorul cristalelor piezo-electrice se pot produce și recepționa ultrasunete. Această însușire a făcut ca ele să fie folosite la semnalizări submarine, la sondaje ultrasonice pentru măsurarea adîncimii apei, la descoperirea bancurilor de pești, la evitarea accidentelor.

Cu ajutorul ultrasunetelor, se distrug paraziții cerealierei și se mărește puterea de germinare a semințelor. Oamenii de știință sovietici încearcă chiar producerea ploii artificiale cu ajutorul undelor ultrasonore.

Încă în anul 1928, savantul S. Sokolov a inventat un aparat cu ultrasunete, care descoperă defectele din piesele metalice. Astăzi, defectoscopia ultrasonică a luat un uriaș avînt, fiind folosită în numeroase uzine metalurgice din U.R.S.S.

Cristalele văd...

Se știe că ochiul nostru nu poate sesiza toate undele luminoase, ci numai o parte din ele. Razele ultraviolete și infraroșii de pildă sînt invizibile pentru noi.

Utilizînd însă plăci fotografice speciale și un aparat ineztrat cu un obiectiv de cuarț sau alt cristal care lasă să treacă razele infraroșii, putem fotografia în toată noaptea. Un binoclu prevăzut cu lentile de cuarț ne îngăduie să vedem pe întuneric, ca la lumina zilei.

Proprietatea cuarțului de a lăsa să treacă razele ultraviolete, dătătoare de sănătate, pe care sticla obișnuită le reține, a făcut ca acest cristal să-și găsească o vastă întrebuințare în medicină. Lămpile ce produc raze ultraviolete sînt prevăzute cu sticlă de cuarț.

Filtrele colorate din cristal de cuarț servesc la studiul coroanei solare, la fotografierea protuberanțelor, care înainte nu puteau fi prinse pe peliculă decît în timpul unei eclipse.

Cu obiectivul de cuarț se poate fotografia nu numai noaptea, ci și pe timp de ceață pentru că razele infraroșii străbat prin obiectivul de cuarț mai bine decît lumina zilei.

Într-un cuvînt, acolo unde ochiul nostru nu observă nimic, se poate vedea și fotografia cu cristale de cuarț, care lasă să treacă razele invizibile.

Știința din zilele noastre a dezvăluit multe lucruri deosebit de importante despre cristale, despre proprietățile și aplicațiile lor.

Savanții cercetează neîncetat domeniul încă puțin cunoscut al cristalelor care — nu încapă îndoială — ne mai rezervă încă multe surprize.

Radu Nor

Sportiva Tatiana Russian a stabilit un nou record mondial pe un elicopter „Mi-1”. Ea a parcurs 500 de km. în 3 ore 31,42 secunde.

Zilnic — 10 milioane de călători

Moscova, împreună cu așezările suburbane, are o populație de 8 milioane de locuitori. Suprafața orașului este de aproximativ 400 kilometri pătrați. Dacă mai adăugăm și faptul că Moscova este principalul centru cultural și administrativ al Uniunii Sovietice unde sosesc și din care pleacă zilnic mai bine de un milion de oameni, ne apare limpede importanța transportului urban al acestei metropole.

Metroul Moscovei transportă în fiecare zi peste 2.500.000 de pasageri, tramvaiele — peste 1.500.000, iar taxiurile aproximativ un milion de oameni. Dar mijloacele cele mai comode de transport sînt autobuzele și troleibuzele. Acestea transportă zilnic peste 5 milioane de călători.

Moscova dispune de 36 de trasee, pe care circulă mai bine de 1.000 de troleibuze și de alte 123 de trasee cu peste 2.000 de autobuze. Aceste două mijloace de transport parcurg zilnic peste 500.000 de kilometri.

Anul trecut, la Moscova a început să circule un număr mare de troleibuze și autobuze fără taxator. Pentru aceasta în cabina șoferului s-a instalat un microfon și un difuzor în mașină. Lîngă ușa de la intrare se află casa de bilete. Șoferul anunță stațiile, iar biletele se eliberează automat la intrare.

Iar acum, dacă adunați toate cifrele privitoare la transportul urban, veți constata că Moscova este un oraș în care călătoresc zilnic 10 milioane de pasageri.

microscop

Centrală electrică acționată de valurile mării

Modelul experimental al turbinei pentru centrale electrice acționate de valuri, construit de un inginer sovietic, se prezintă sub formă de cilindru în spirală. Plutînd pe valuri, turbina se învîrtește necontenit în jurul axei sale. În felul acesta ea pune în mișcare generatorul de curent electric, instalat în interiorul cilindrului.

Datorită stabilității foarte mari, o turbină lungă de 75 metri poate funcționa și pe timp de furtună. Turbinele acționate de forța valurilor vor furniza energie electrică de două ori mai ieftină decît cea furnizată de centralele hidroelectrice.

Balon-hambar

În perioada secerișului și mai ales în perioada treierii și plouă, atît de necesară creșterii grînelor, se transformă într-un dușman al recoltelor bogate. De aceea, specialiștii sovietici au conceput un nou mijloc de prevenire a degradării cerealelor datorită umezelii. Ei au construit un balon-hambar portabil, din pînză impermeabilă. Balonul este umplut cu aer și servește la adăpostirea cerealelor de ploate. Asemenea baloane-hambare pot cuprinde pînă la 500 tone de cereale. În prezent, se proiectează construirea de baloane-hambar cu o capacitate de 3.000 de tone.

Cu ajutorul elicopterului

Bateria centrală de cazane a aeroportului din Habarovsk are un coș de cărămidă înalt de 30 metri. Deasupra lui urma să se fixeze un grătar, în greutate de 880 kilograme. În mod obișnuit, montorii efectuau această operație în circa o lună de zile. La Habarovsk s-a folosit însă un procedeu nou de lucru: grătarul a fost instalat cu ajutorul elicopterului „Mi-4” și toată operația a durat numai 20 de minute.

La Lipetsk se construiește o nouă hală pentru laminarea la rece.

Filmul

Serghei Bondarciuk despre o vizită în S.U.A.

Nu de mult, Serghei Bondarciuk a făcut trei călătorii peste hotare: în Statele Unite, Mexic și Italia. În S.U.A. Serghei Bondarciuk a făcut parte din delegația de cineaști sovietici care a participat la premiera filmului „Zboară cocorii”. În Mexic a prezentat cele mai bune filme ale lui, iar în Italia a interpretat rolul sergentului sovietic din filmul „Era noapte la Roma”, regizat de Roberto Rossellini. Publicăm mai jos câteva declarații ale cineastului sovietic despre vizita în Statele Unite.

Am vizitat S.U.A. cu delegația de cineaști sovietici care a participat la premiera filmului „Zboară cocorii”. Premiera a avut loc în același timp când, în cadrul schimburilor culturale, la Moscova a fost prezentat filmul „Marty”, cu care prilej a sosit în capitala noastră un grup de cineaști americani în frunte cu celebrul Garry Cooper. Delegația noastră — alcătuită din Elina Bistrițkaia, Nikolai Cerșakov, Vasili Merkuriev și subsemnatul — are a reprezentat cinematografia sovietică a fost desigur bucuroasă să fie, într-un fel, pionieră a unei noi etape în relațiile culturale dintre cele două țări.

„Zboară cocorii” a rulat cu mare succes în două săli din Washington, mereu arhipline. Am constat cu o legitimă satisfacție interesul neobișnuit pe care spectatorii americani l-au arătat față de această remarcabilă realizare a cinematografului noastre. N-am să uit multă vreme eufimarea extrem de călduroasă rostită înainte de premieră de Eric Johnston, conducătorul Asociației naționale a producătorilor din S.U.A.

Se înțelege, vizita noastră nu s-a rezumat la participarea oficială la premieră. Ne-am întâlnit cu cineaștii de la Hollywood în afara sălilor de spectacol: la recepții oficiale, când am vizitat studiourile a-

mericane, și — în măsura în care ne-a îngăduit timpul — în cursul unor convorbiri particulare.

Aș vrea să relev că printre participanții la discuții au fost mulți americani din vechea generație, care și amintesc bine de Eisenstein, Pudovkin, Alexandrov, Tisse ș.a. pe care i-au cunoscut personal. Așa încât parte din discuții s-a transformat în aduceri aminte pline de căldură despre întâlnirile cu aceste personalități sovietice.

Interesantă a fost discuția pe care am avut-o cu King Vidor — unul din cei mai mari regizori ai Americii. Am vorbit despre filmul lui „Război și pace”, prezentat și la noi. Și am aflat un amănunt semnificativ: scenele de luptă, la care au luat parte patru-cinci mii de oameni, au fost filmate în Italia, dat fiind că în S.U.A. nimeni n-a riscat să-și asume cheltuiala pentru aceste scene de masă.

Extrem de agreabilă a fost vizita pe care am făcut-o la Muzeul de artă modernă din New York, care colecționează cele mai bune filme din lume. În sala de vizionare a muzeului se prezintă filme din diverse țări și timpuri. În ziua vizitei noastre au fost prezentate filme de Serghei Eisenstein.

Ziarștii americani ne-au arătat mult

Actrița Tatiana Pilețkaia, una dintre stelele ecranului sovietic

interes, scriind mult despre vizita noastră. Un reporter a consacrat un articol special Elinei Bistrițkaia. Descriindu-i calitățile artistice, înfățișarea și îmbrăcămintea, autorul și-a intitulat articolul: „Knock-out actrițelor Hollywood-ului”.

În încheiere țin să spun cu mulțumire că în cele nouă zile cât a durat vizita noastră în S.U.A. am fost primiți pretutindeni cu căldură și cordialitate. Și nu numai de colegii noștri — regizori și actori de cinema. În afară de cineaști, am stat de vorbă cu muncitori de cele mai diverse profesii; au fost convorbiri amicale și plăcute...

Reflector

Pe ecranele cinematografulor din Ucraina rulează filmul „Iaroslav Cij”, realizat de studioul de filme documentare din republică. Cu acest film, care face cunoscută spectatorilor metoda de muncă a cunoscutului inovator, studioul a inițiat seria de filme documentare „Portrete cinematografice ale eroilor septenarului”.

În cursul septenarului în Uniunea Sovietică se vor crea noi centre cinematografice. În prezent, se construiesc noi studiouri la Tașkent, Riga, Minsk, Baku și Tbilisi. Totodată se vor extinde și reutila studiourile „Lenfilm”, „Lennaucifilm” și „Maxim Gorki”.

La Roma s-a încheiat festivalul filmului documentar sovietic, la care au fost prezentate zece filme, printre care: „Astronauții patrupezi”, „Cuceritorii mării”, „Atomul ne ajută”, „Poveste despre pinguin”, „Maeștrii baletului rus” ș.a.

Actorul Viaceslav Tihonov în rolul micimanului Panin.

Un film nou:

„Miciman Panin”

Studiourile „Mosfilm” au terminat recent filmul „Miciman Panin”. Acțiunea se petrece în 1912 și oglindește un episod din lupta eroică dusă de bolșevici împotriva țarismului. Un grup de bolșevici întreprind un atac armat împotriva escortei unor deținuți și eliberează treisprezece condamnați la moarte pentru instigare la răsccoală. Cu sprijinul unor marinari revoluționari de pe cruciera „Elizaveta”, condamnații politici sînt expediați la Havre cu prilejul unei croaziere de aplicație. Pentru un astfel de act de eroism e nevoie de curaj, dîrzenie, de multă disciplină, de spirit de sacrificiu, de un devotament nelămurit pentru cauza eliberării poporului. Oglindind acest emoționant act de eroism, scenariștii S. Lunghin și I. Nusinov au dat multă atenție sîrilor sufletești ale eroilor, dorind să pătrundă în lumea lor interioară. Aceste particularități ale scenariului și-au găsit o vie ilustrare în munca regizorului M. Sveiter (regizorul filmului „Rude străine” și „Susa pășeste în viață”).

Baletul pe gheață sovietic

În urmă cu cîțiva ani, patinatoarele vieneze au prezentat publicului din Moscova o artă nouă — arta baletului pe gheață. Apoi, au urmat spectacolele unui ansamblu american. E drept, aceștia din urmă au dansat ceva mai puțin bine, substituind uneori sportul baletului.

Poate că și în urma acestor vizite publicul sovietic a început să se întrebe: „Dar noi? De ce n-avem și noi un balet pe gheață? Doar patinori artistici avem destui!”.

Ecourile acestea venite din masă l-au determinat pe cunoscutul coregraf L. Lavrovski, regizor al Teatrului Mare și pe regizorul de circ A. Arnold, să organizeze un concurs care a întrunit aproape 400 de persoane, și la care au fost selecționați 30 de patinori din Moscova, Leningrad, Gorki, Kazan și Tallin.

Așa a luat ființă baletul sovietic pe gheață, o adevărată sinteză a sportului, baletului și circului. Scenariul a fost pregătit în cele mai mici detalii. El cuprinde dansuri populare, scene comice, tablouri feerice.

„Fantezie de iarnă” a cunoscut un succes răsunător. Pînă acum ansamblul a dat 200 de reprezentații, în fața a peste un milion de spectatori. În curînd, tînăra formație artistică sovietică va prezenta spectacole în alte orase ale Uniunii Sovietice și în străinătate.

O scenă din „Fantezie de iarnă”

Armonie, eleganță, sobrietate; câteva din modelele prezentate la Casa Prieteniei.

Parada modei sovietice

Timp de două ore, în sala Casei prieteniei romino-sovietice, au defilat, ca într-un carusel, în sunetele muzicii, câteva fete de o rară frumusețe, aducându-ne mesajul inventivității, al bunului gust și al priceperii creatorilor de modele sovietice. Parada modei prezentată cu ocazia Expoziției sovietice a fost un spectacol complet, din care memoria va păstra o impresie tonică, a fuziunii armonioase a noutății îndrăznețe cu sobrietatea clasică.

Care sînt liniile generale ale modei sovietice din această vară? În termeni mai prozaici, vă vom spune că fustele sînt scurte (se opresc după genunchi); că au tendința de a se infoia ca niște corole învoalte folosind, pentru a obține acest efect, cutele adînci, crețurile dese și, bineînțeles, recurgînd și la suportul prețios al jupoanelor scrobite; că rochiile au renunțat — cel puțin pentru acest sezon — la croielile complicate, urmărind să lase trupului deplina libertate a mișcărilor. Liniile corsajelor rămîine de o extremă simplitate. Dar ceea ce se arată a fi preocuparea majoră a creatorilor de modele sovietici, în vara aceasta, este armonia coloristică, aceasta neexcluzînd împerecherile cele mai îndrăznețe. În natură, coroanele de un verde viu al copacilor nu distonează pe azurul cerului; roșul macilor face casă bună cu siniliul albăstrițelor; oranjul crocușilor se împerechează de minune cu movul panseluțelor. Și toa-

te imprimeurile care au animat rochiile prezentate la această paradă a modei au ascultat, parcă, de acest exemplu al naturii.

Creatorii modelelor prezentate au avut în vedere diferitele împrejurări în care are a se îmbrăca femeia: la muncă, în casă, pe stradă, cînd plouă și cînd e timp frumos, la teatru, la recepții, în excursie, pe plajă, în orele consacrate sportului... Am remarcat, între atîtea alte modele (și regret că nu le pot menționa pe toate) o incintătoare salopetă de lucru din pîchet albastru, pe o bluză roșie; o fustă foarte amplă dintr-o țesătură de cîneapă, cu motive populare, pentru excursie, la care erau asortați cum nu se poate mai bine o pereche de ciorapi roșii; o tînească rochie bleumarin cu dungi albe, cu un guler mare cu revere pînă pe umeri și un cordon lat oranj; un costum de casă, compus dintr-o pereche de pantaloni „pescari” dintr-un imprimeu pe fond verde, cu o cazacă de culoarea cărămizii; un taior sobru, gri, cu accesorii roșii; un mantou de tuid maron cu negru, fără revere, cu paspoaluri negre; un altul, tot din tuid gri, cu revere pînă la talie, purtat peste un pulover negru, montant, cu pălărie neagră, minuși și pantofi negri; o foarte elegantă rochie neagră cu mineci lungi, ample, și fustă îngustă, peste care se purta, prinsă într-un nasture, o altă fustă, creață, mai scurtă, formînd tunică; o rochie roșie, cu

corsajul închis cu șase nasturi albi, de sidef, de care se poate butona și un mic bolero; un incintător ansamblu de plajă (bolero și fustă care, scoțîndu-se, lasă să se vadă dedesubt un costum de baie); o rochie plisată dintr-o mătase imprimeată sugerînd valurile mării, cu un cordon lat, dropat, dintr-un material lucios roz; nenumărate rochii de seară, scurte, din materiale somptuoase sau diafane, după cum vor fi purtate de fete tinere sau de tinere femei.

Cît timp a ținut prezentarea, n-am știut ce să admir mai întîi: perfectă eleganță a liniei — accesibilă oricărei femei — sobrietatea croielii, armonia culorilor, bogăția materialelor, frumusețea și grația de balerine a manechinelor — sau, dincolo de ceea ce vedeam, splendidul efort al uriașului colectiv care, de la tehnicienii, la desenatorii, la țesători și croitori, ne-au prezentat aceste modele.

Constanța Manu

ARAD

O inițiativă interesantă

În luna iulie, 52 de oameni ai muncii din întreprinderile orașului Arad vor participa la o excursie turistică cu „Trenul prieteniei”, organizată în Uniunea Sovietică.

Pentru a veni în sprijinul celor ce urmează să participe la această excursie, Consiliul orașenesc A.R.L.U.S.-Arad a organizat un curs special de limba rusă. Cunoștințele însușite la acest curs vor ajuta turiștilor să se înțeleagă mai bine, să converseze cu oamenii sovietici pe care-i vor cunoaște în decursul călătoriei. Lecțiile, care au loc de trei ori pe săptămîină, sînt urmate cu interes de viitorii turiști iar rezultatele se dovedesc a fi îmbucurătoare.

După întorcerea lor din excursia în U.R.S.S., multe comisii A.R.L.U.S. din întreprinderile orașului Arad vor primi noi propagandiști ai activității A.R.L.U.S. care vor contribui la o și mai bună cunoaștere a Uniunii Sovietice.

Ioan Tolan
președintele Consiliului orașenesc
A.R.L.U.S.-Arad

HUNEDOARA

Intr-un centru muncitoresc

Cercul literar „Ion Slavici” din Deva a organizat recent, la uzinele „Victoria” din Călan, cu sprijinul Consiliului regional A.R.L.U.S., un proces literar pe marginea romanului „Ana Karenina” de Lev Tolstol. Numeroși muncitorii care au asistat la proces au urmărit cu viu interes afit expunerea asupra vieții și operei titanului literaturii universale, cit și pledoariile acuzării și apărării Anel Karenina și depozițiile martorilor.

SCRISORI din U.R.S.S.

Aștept răspuns

Am 14 ani. Aș vrea să corespundez cu o fată de vîrsta mea. Aștept răspuns cu nerăbdare.

IRINA TRIL
Kuibișev, obl. 1. ul.
Leninskaia dom 193,
kv. 1.

Sînt elevă în clasa a VIII-a

Sînt elevă în clasa VIII-a a școlii medii nr. 9 din Lvov. Vreau să corespundez cu prietenii din Republica Populară Romînă.

VALENTINA TITARCIUK
Lvov, ul. Zelionaiia dom
28, kv. 9

Invăț croitoria

Am terminat școala de 7 ani și acum invăț croitoria. Aș vrea să am o prietenă în România.

SARA BEKTEMIROVA
Baku, Surahani, 7-oj
promisla dom 84, kv. 11

Filatelisti, să facem schimb de timbre!

Următorii filatelisti sovietici doresc să facă schimb de mărci poștale cu colecționarii din România:

V. MITAREV — Stalinsk, Kemerovskala obl. ul. Kirova 5, kv. 40.

K. A. PALKIN — Magnitogorsk 7, „Berlozki”, ul. Reptina 12, kv. 2.

I. HOZIAINOV — Tula 8, ul. Kommunarov 90, kv. 22.

ADA PIROGOVA — Arhanghelsk, ul. Naberejnaia im. Stalina, nr. 4 A, kv. 26.

IGOR TAGUȘEV — Astrahan, Glavpocitamt. Do vostrebovania

NINA și LIUDA HORUN — Arhanghelsk, ul. Roza Luxemburg 50, kv. 8.

BORIS UDALOV — Leningrad V-178, 11 linia Nr. 60, kv. 20.

IGOR KURIKOV — Leningrad 40, ul. Cerniahovskova 67, kv. 21.

Procesul literar „Ana Karenina” va fi prezentat în următoarele săptămîni și în alte centre muncitorești din regiune.

Clement Constantin
corespondent

CONSTANȚA

După un an de studiu

În orașul Medgidia, a avut loc, recent, festivitatea închiderii cursurilor populare de limba rusă. Elevii celor 10 cursuri care au funcționat anul acesta în orașul nostru s-au pregătit temeinic în vederea seminarilor recapitulative de sfîrșit de an. Ei au dat răspunsuri foarte bune și bune dovedindu-și astfel preocuparea pentru însușirea limbii ruse.

În cadrul seminarilor s-au evidențiat cursanții de la spitalul unificat de la O.C.L. și P.T.T.R. Medgidia și de la școala elementară nr. 2.

prof. Gheorghe Stase
corespondent

SIBIU

Activitatea în cluburi

La clubul uzinelor „Independența” din Sibiu, sînt organizate deseori, în colaborare cu Consiliul raional A.R.L.U.S., manifestări închinat Uniunii Sovietice, vieții și activității constructorilor comunismului.

În ultimul timp, au avut loc la club conferințele „Tehnica septenalului în acțiune” și „Brigăzile de muncă comunistă din U.R.S.S.”, un simpozion intitulat „Cum îmi folosesc studiile făcute în U.R.S.S. în munca practică”, la care au luat cuvîntul inginerii Nicolae Rădoi și Alexandru Hîntea, foști studenți în Uniunea Sovietică.

COOPERATIVA „MUNCITOREȘĂ”

TOPOLOVENI
Regiunea Pitești
Telefon 119

Primește comenzi și livrează prompt costume naționale pentru bărbați și femei, cu motive specifice oricărei regiuni din țară.

Vinde imediat din stoc:

- marame, fulare și șarfe din borangic
- tețe de masă și curverturi din ină, cu motive naționale.

Sezonul de fotbal

care am mai avut ocazia să vorbim, a fost foarte potrivită și corespunzătoare necesităților de dezvoltare a fotbalului sovietic.

Internazionale s-a dovedit un adversar de clasă. Valoarea fotbalistilor italieni a permis o verificare foarte necesară a calităților celor mai buni jucători sovietici, și o punere la punct a tacticii de joc. Din acest punct de vedere, articolele publicate în presa sportivă sovietică oferă un exemplu de analiză obiectivă.

Făcând o analiză de ansamblu a jocului italienilor, maestrul sportului B. Nabokov trage concluzia, în ziarul „Sovetski Sport”, că „întilnirile cu echipe de tipul lui Internazionale sînt fără îndoială folositoare jucătorilor noștri. Astfel de meciuri îmbogățesc fotbalul nostru cu experiența jocului cu reprezentanți a școlii diferite și dovedesc încă o dată că desăvîrșirea tehnicii constituie una dintre sarcinile noastre principale”.

Cele trei meciuri cu Internazionale au demonstrat încă o dată nivelul ridicat al fotbalului sovietic. În special, victoria obținută de selecționata Odesei este foarte valoroasă și arată clar importanța și calitatea rezervelor fotbalistice existente în U.R.S.S. Lucrul acesta a fost remarcat de către antrenorul italian Giulio Capelli, care după meciul de la Odesa s-a exprimat elogios despre jocul adversarilor și a declarat că nu s-a așteptat la o astfel de rezistență din partea unei selecționate din divizia B.

Fotbalul sovietic, odată cu schimbările făcute în sistemul de disputare a campionatului a intrat pe un făgaș bun care-i asigură dezvoltarea, deci, noi și frumoase succese în viitor.

P. Voinescu

Fotbalul italian a fost considerat întotdeauna ca unul dintre cele mai bune pe plan mondial. **Scuadra Azzura** sau, mai pe scurt **Gli Azzuri**, — Echipa albastră — a luat parte cu succes la nenumărate întilniri internaționale și, în 1934 a cucerit chiar mult învidiatul titlu de campioană a lumii. În campionatul italian s-a jucat întotdeauna un fotbal „tare”, în care tehnica individuală și rezeziunea au rolul principal.

Echipa milaneză **Internazionale** este o reprezentanță tipică de cea mai bună valoare a fotbalului italian. De aceea, turneul pe care l-a întreprins în Uniunea Sovietică și rezultatele obținute sînt deosebit de interesante din toate punctele de vedere și, în special, pentru faptul că permit o apreciere comparativă a valorii actuale a fotbalului sovietic.

Internazionale a susținut trei meciuri în Uniunea Sovietică: unul la Odesa, cu o selecționată a echipelor din divizia B, al doilea la Leningrad, în compania echipei **Admiralteei** și ultimul la Moscova, împotriva unei selecționate a diviziei A.

Rezultatele obținute par să nu corespundă scării normale a valorilor. Într-adevăr, la Odesa Internazionale a pierdut (1-5), la Leningrad a câștigat (4-1), iar cel mai greu și mai interesant meci, la Moscova, s-a terminat, după o luptă grea, la egalitate (2-2). În realitate, aceste rezultate dovedesc încă o dată că diferența între nivelul de joc al celor mai bune echipe din divizia B și media diviziei A nu este prea mare în fotbalul sovietic și că schimbarea formulei de disputare a campionatului, despre

O. C. L. Produse industriale

Rîmnicul-Vîlcea

Str. I. C. Frimu 2

oferă spre vînzare din stoc supranormativ:

- uși, binale și ferestre, diferite dimensiuni
- rășinoase scurte 1—1,25 m.
- juguri și cozi unelte
- ceară pentru astupat sticle
- șuruburi mecanice, grosime 18—25 mm., lungimi diverse

Relații și oferte detaliate la cerere

PREFERATI BOCANCI
 produși de
 fabrica de piele
 și încălțăminte
 Rîmnicul-Vîlcea
 — — — — —
 Sînt durabili
 și aspectuoși

CEREȚI PRODUSELE

FABRICII DE CONSERVE
DE FRUCTE
RÎURENI
VILCEA

Gemuri, sucuri
pasteurizate din fructe,
siropuri, dulceturi

42
3 AUTOTURISME 1 VOLGA și 2 MOSKVICI
 PREMI ÎN VALOARE DE FESTE
300.000 lei
 la CONCURSUL SPECIAL
Promosport
 3 IULIE

CONSUMAȚI PRODUSELE

ICIL „SIBIANA”

Brînzeturi topite
de calitate superioară
și
tuburi cu creme
pentru turiști
și voiaj

De vînzare
la magazinele
ALIMENTARA

Cereți pretutindeni

țesăturile imprimare de vară
produse de uzinele textile

„VASIA VASILESCU”
MEDIAȘ

Bogată gamă de desene și culori,
setino, elegante și rezistente

SPĂLAREA ȚESĂTURILOR
DIN CELOFIBRĂ
Țesăturile din celofibră se spală cu apă
caldă (cca. 40° C), săpun și o cantitate
mică de sodă de rufe; se va evita frecarea
în timpul spălării, iar stoarcerea
se va face prin apăsu-
re, fără răsucire.

VIENA ÎL SALUTĂ PE N. S. HRUȘCIOV

Viena — orașul vâsului și al florilor, una din primele capitale europene care a căzut victimă ocupației hitleriste și care și-a găsit eliberarea datorită luptelor și sacrificiilor Armatei Sovietice — l-a întâmpinat sărbătorit pe Nikita Sergheevici Hrușciiov.

La fel ca și celorlalte țări pe care le-a vizitat în ultimul timp, Nikita Hrușciiov aduce acum Austriei neutre mesajul de pace și prietenie al Uniunii Sovietice. După cum reiese din manifestațiile de simpatie față de șeful guvernului sovietic, poporul austriac apreciază valoarea acestui mesaj.

In centrul atenției generale

S-a creat deja o tradiție ca țara unde sosește șeful guvernului sovietic să se situeze în centrul atenției opiniei publice mondiale, ca informațiile privitoare la vizită, declarațiile și chiar fiecare gest al șefului guvernului sovietic să fie urmărite și relateate de sute de corespondenți ai ziarelor, agenților de presă, radioului și televiziunii din lumea întreagă.

Interesul sporit față de actuala vizită în Austria se datorează pe de o parte faptului că ea urmează la scurtă vreme după torpilarea de către guvernul S.U.A. a conferinței la nivel înalt de la Paris; pe de altă parte, că ea urmează după reafirmarea atit de strălucită făcută de N. S. Hrușciiov de la tribuna Congresului al III-lea al P.M.R. a liniei generale a politicii externe a Uniunii Sovietice, politică de coexistență pașnică, de întărire a păcii, de slăbire a încordării internaționale și de lichidare a războiului rece.

Poporul austriac are toate motivele să facă o primire deosebit de cordială înaltului oaspete sovietic. Felul vizitei lui N. S. Hrușciiov — de a lărgi și adânci relațiile de prietenie existente

între Austria și Uniunea Sovietică — întrunește aprobarea populației întregii țări. „Această vizită este un eveniment foarte prețios, a declarat președintele Camerei de Muncă din Viena, Karl Meisel. Primul ministru Hrușciiov are să vadă realizările obținute de Austria după încheierea Tratatului de stat și după adoptarea neutralității. Datorită vizitei premierului Hrușciiov, popoarele noastre se vor cunoaște mai bine, vor deveni și mai prietenoși relațiile dintre statele noastre. Sperăm că aceasta va fi în interesul păcii”.

Pe lângă încrederea unanimă că vizita își va atinge felul, diferite părți ale populației nutresc speranțe deosebite în legătură cu această vizită. Astfel, pe oamenii de afaceri îi interesează deosebi influența pe care o va exercita vizita asupra dezvoltării legăturilor comerciale dintre Austria și Uniunea Sovietică.

Este desigur semnificativ că proprietarul unui mare concern de presă din Austria, Molden, a publicat în ziarul „Die Presse” un articol în care, între altele, scrie că „guvernul și poporul Austriei trebuie să-l întâmpine pe oaspetele care reprezintă patria rușilor nu numai politic, dar și cu multă ospitalitate. Uniunea Sovietică este nu numai una din cele două mari puteri mondiale ale timpului nostru, ci și un stat care și-a pus semnătura pe Tratatul de stat cu Austria. Fie și numai din acest motiv, mica noastră republică trebuie să tindă spre menținerea unor relații prietenoși cu Uniunea Sovietică. De la încheierea, în mai 1955, a Tratatului de stat, nu am avut nici un motiv să fim nemulțumiți de atitudinea Uniunii Sovietice față de Austria neutră. Mai mult decât atât, trebuie să subliniem că guvernul sovietic a tins în mod evident spre extinderea și îmbunătățirea relațiilor cu Austria, în special în domeniul economic”.

O vizită bogată în semnificații

„Începând de ieri, Viena l-a întâmpinat pe N. S. Hrușciiov și persoanele care îl însoțesc în toată splendoarea ei nu numai arhitectonică, dar și al entuziasmului popular. După Viena, Austria întreagă îl va saluta pe șeful guvernului sovietic. Dind glas simțimintelor poporului, vicecancelarul Bruno Pittermann a declarat: „Am

vrea să-i arătăm premierului sovietic întreaga țară, niciieri la noi nu poți găsi baze militare”.

Satisfacția austrieșilor de a-l saluta în aceste zile pe N. S. Hrușciiov a fost subliniată printre altele de ziarul vienez „Der Rundblick” care remarca că poporul austriac a avut simțirea că să facă cunoștință cu „un om care în momentul de față este, fără îndoială, personalitatea cea mai remarcabilă din lume, capabilă în egală măsură să stimească admirația adepților săi și respectul vrăjmașilor”.

Referindu-se la declarațiile unor comentatori cunoscuți, ziarul îl numește pe N. S. Hrușciiov „intemeietorul unei noi ere în diplomație”.

Salutată cu satisfacție de poporul austriac și de opinia publică internațională, vizita lui N. S. Hrușciiov nu este însă pe placul cercurilor agresive, care nu văd cu ochi buni orice inițiativă îndreptată spre slăbirea încordării în lume. Într-o știre transmisă din Viena, ziarul grec „Nea” a subliniat îngrijorarea cu care este privită la Bonn și Washington această vizită. În informație se arată că la Viena s-a aflat că îndată după eșuarea conferinței la nivel înalt, ambasadorii S.U.A. și Germaniei occidentale au avut o consfătuire în vederea coordonării eforturilor îndreptate spre înrăutățirea relațiilor dintre Austria și Uniunea Sovietică. Potrivit știrilor primite, la această consfătuire a fost discutată problema „sprijinirii forțelor interne din Austria care ar putea tulbura atmosfera politică atât în ajunul cât și în cursul vizitei lui N. S. Hrușciiov la Viena.” Aceste uneltiri sunt însă menite să suferă și de data aceasta un eșec răsunător.

Remarcabilul eveniment al vizitei șefului guvernului sovietic în Austria constituie un prilej de intensificare a schimburilor sovieto-austriece pe diferite țărâmură. Succesul de care s-a bucurat ansamblul Armatei Sovietice la Viena, vizita în U.R.S.S. a delegației parlamentare austriece în frunte cu Leopold Figl, președintele Consiliului Național, intensificarea activității asociațiilor sovieto-austriece și austriaco-sovietice sînt tot atâtea semne ale relațiilor de sinceră prietenie ce unesc cele două țări. Relațiile dintre o mare putere socialistă și un mic stat capitalist pe baza egalității în drepturi și a avantajului reciproc constituie o expresie strălucită a principiului coexistenței pașnice, a colaborării între state cu orînduirii sociale diferite. După cum sublinia cancelarul Raab, „în domeniul politic, cu toate deosebirile ideologice, între noi nu există nici un fel de divergențe. Toate ușile Austriei sînt deschise pentru premierul Hrușciiov.”

Zilele pe care N. S. Hrușciiov le petrece în Austria sînt un prilej nu numai pentru strîngerea legăturilor sovieto-austriece, dar și pentru consolidarea păcii în Europa și în lumea întreagă.

I. Manea

Trio-ul Kiși, Menderes, Li Sin Man lui Adenauer: „Așteaptă puțin, vine și rîndul tău”.

(Din „Neues Deutschland“).

CAPRICIUL ITALIAN AL LUI ADENAUER

Adenauer obișnuiește să-și petreacă concediul în stațiunile balneare din Italia. Lucrul acesta nu e de mirare, căci clima și natura acestei țări sînt cu adevărat binecuvîntate. În ultima vreme, cancelarul și-a mai făcut un obicei, acela de a publica în presa italiană articole cu caracter antisovietic și revanșard. De altfel, nici acest lucru nu are în sine nimic surprinzător.

Ultimul concediu, cancelarul Adenauer și l-a petrecut recent, tot în Italia. Ultimul articol, fi-rește cu caracter antisovietic și revanșard, l-a publicat tot în presa italiană și anume în ziarul „Gazetta del Sud”, editat la Messina.

În pofida adevărului, în pofida bunului simț, în pofida intereselor naționale ale țării sale, Adenauer continuă să cinte din vechiul fluter antisovietic, ale cărui sunete fac să se zvîrcolească cobra revanșismului. Cancelarul federal afirmă în chip provocator că „astăzi o singură mare putere, Uniunea Sovietică, ignorează interesele vitale ale poporului german, refuzîndu-l dreptul de a dispune de destinul său. Aceasta este unica pledică serloasă care mai stă în calea reunificării. Așa se prezintă situația actuală a germanilor”.

Nu, d-le Adenauer, nu așa se prezintă situația!

Dacă e să vorbim despre poziția marilor state față de problema germană, trebuie spus că din păcate există o singură mare putere care nu ignorează interesele vitale ale poporului german, care militează stăruitor ca problemele unității germane să fie rezolvate de germanii înșiși, care sprijină întru totul lozinca: „Germanii în jurul aceleiași mese!”. Această mare putere este Uniunea Sovietică.

Cît privește celelalte mari puteri, poziția lor în problema reunificării Germaniei nu este deloc atît de imaculată ca albastrul cerului de deasupra stațiunii climatice Cadenabbia, unde cancelarul Adenauer și-a petrecut concediul jucînd popice. Pentru a nu fi învinuți de „propagandă comunistă” să reproducem cîteva citate din publicații fi-rește occidentale, respectabile din punctul de vedere al d-lui Adenauer, în care el însuși publică din cînd în cînd cite un articol.

„New York Times Magazin” (S.U.A.): „Pentru mulți oameni bine intenționați apare împedecă azi că alianța militară occidentală, simbolizată de soldații americani pe străzile orașelor germane, constituie dacă nu cauza unei perpetue scîndări, cel puțin o pledică în lupta pentru această dificilă reunificare”.

„Morgen Tidningen” (Suedia): „Statele Unite și Anglia nu împărtășesc deloc aspirațiile națiunii germane în problema reunificării; dimpotrivă, ele consideră că, cel puțin în condițiile actuale, menținerea dezbinării Germaniei core-punde cel mai bine intereselor lor”.

„Sunday Times” (Anglia): „În Occident consideră că reunificarea Germaniei este un țel spre care tind toți, ca spre împărăția cerurilor, dar unde ar vrea să ajungă cît se poate mai tîrziu”.

În această originală cursă pe loc spre „împărăția cerurilor” cancelarul Adenauer, în vîrstă de 84 de ani, deține desigur laurii victoriei. Cu greu s-ar putea găsi vreun alt om care să fi luptat atît de consecvent pentru adîncirea dezbinării Germaniei. De numele cancelarului de la Bonn, de politică promovată de el, sînt legate asemenea hotăriri ca renașterea și înarmarea atomică a Bundeswehrului, intrarea Germaniei occidentale în blocul agresiv al Atlanticului de Nord. Aceste hotăriri au însemnat tot atîtea cule în sicriul unității germane. Așa cum scria Richard Crossman în „Daily Mirror”: „Adenauer este cel mai mare obstacol în calea reglementării păcii în Europa. Regimul lui se bazează pe dezbinarea dintre țări. Dacă Germania ar fi reunificată, regimul lui s-ar prăbuși neîntîrziat. Iată de ce atîta vreme cît la Bonn va guvernă Adenauer, dezbinarea Germaniei se va menține”.

În ultima vreme, după ce John Foster Dulles, prietenul cel mai apropiat al cancelarului federal s-a mutat în „împărăția cerurilor”, Adenauer a început să comande nu numai la Bonn, ci și în Secretariatul de stat al S.U.A. Rezultatele sînt îndeobște cunoscute. D-l Adenauer a depus mari eforturi în vederea torpilării conferinței la nivel înalt, tînzînd să readucă lumea în tranșeele „războiului rece” și să amîne soluționarea problemei germane și a Berlinului pînă la calendele grecești.

În articolul publicat în „Gazetta del Sud” cancelarul de la Bonn, consecvent obiceiului de a da vina pe cel nevinovat, trîncănește despre o pretinsă tendință a Uniunii Sovietice de a „îna-nta în Europa”. Pe cine vrea să înducă astfel în eroare d-l Adenauer? Toată lumea știe că în Europa există un singur stat care ridică pretenții teritoriale și acesta este Germania occidentală revanșardă. În accepția conducătorilor ei, calea spre reunificarea Germaniei trece printr-o nouă cruciadă. „Cazarmele — a declarat Strauss, ministrul de război al R.F.G. — constituie o parte a renașterii patriei noastre germane și servesc la restabilirea unității germane”. Mai clar nici că se putea vorbi! Sau poate d-l cancelar și ministrul său de război vor pretinde că în cazărmi se joacă popice?

M. Sturua

DUPĂ GENEVA

Limba e dată diplomatului pentru a-și ascunde gîndurile... Această perfidă deviză pare să călăuzească și în zilele noastre pe mulți dintre diplomații occidentali. Numai că noile realități din lumea contemporană restrîng tot mai mult posibilitatea continuării acestui joc viclean, care a pricinuit în atîtea rînduri dezastră în viața popoarelor.

De acest lucru s-au convins recent diplomații occidentali care au participat la lucrările Comitetului celor zece state pentru dezarmare. Planul lor de a amăgi speranțele popoarelor printr-o frazeologie searbădă și prin discuții interminabile a fost dejucat de reprezentanții țărilor socialiste, care au pus capăt acestui joc nedemn.

În acest sens a primit opinia publică hotărîrea Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste de a întrerupe tratativele de la Geneva, devenite sterile în urma obstrucției sistematice făcute de reprezentanții statelor occidentale, în cap cu S.U.A.

Comentînd această hotărîre, ziarul italian „Unita” a scris zilele acestea: „Numai țările socialiste au făcut propuneri, în timp ce partea cealaltă n-a întreprins nici un pas pe calea spre dezarmare... În felul acesta, tratativele s-au transformat într-un simplu decor, în timp ce Congresul american a sporit din nou alocățiile de război”.

Nu, în zilele noastre infamul joc de-a baba oarba diplomatic nu mai poate fi continuat. Popoarele nu mai pot fi înșelate.

SĂPTĂMÎNA